

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 410 · CENA 55,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
1. avgust 2008.

PRAVO NA OSVETU

★ DOK HOLIDEJ ★

410

Frenk Larami

PRAVO NA OSVETU

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 410

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

LONG RIDER

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 23. VII 2008.

Tržište: 1. VIII 2008.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – LONG RIDER

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Red Herigen nije skidao oka sa putnika koji je sedeo preko puta.

Bila je zima, kraj novembra. Sunce nad nebom Novog Meksika ličilo je na perjanu loptu u izmaglici jutra. Kroz prozor vagona video se sneg na okomitim ivicama vrha.

Pramenovi dima sa lokomotive kovitlali su se pored prozora, za trenutak zamagljivali vidik, a onda ga ponovo otvarali i činili još sumornijim.

Herigen je odavno prestao da puši. Nešto mu se nije sviđalo u ponašanju putnika koji je sedeo naspram njega. Nervozno se vrpolio na sedištu, svaki čas pogledao kroz prozor dok mu je ruka neprestano dodirivala dršku revolvera. Bio je to čovek grubih crta lica koje je u velikoj meri prekrivala čekinjasta brada: oko vrata je nosio maramu vezanu u dva čvora dok mu je preko ramena bio prebačen kaput postavljen krznom sa „bogatim” okovratnikom.

Lokomotiva se oglasila dugo i otegnuto, pa je Herigen mahinalno skrenuo pogled prema pejzažu kroz koji su prolazili.

Voz je upravo savladavao uzbrdicu tako da je para zasula obližnje žbunje i ogolela stabla. Dole, sasvim u daljini, video se trag reke Rio Grande del Norte koja je lenjo tekla ka jugu, put dalekog Meksičkog zaliva.

Red Herigen je bio jedan od trojice Pinkertonovih detektiva poslat na specijalni zadatak. Pratio je voz, odnosno jedan vagon zajedno sa šestoricom oprobanih stražara, pomoćnika šerifa iz Gelepa. Pošto nije bilo nekog naročitog posla, trojica detektiva su prihvatila ponudu da prate kompoziciju za Santa Fe.

Vagon u kome se sam nalazio bio je prostran, prilično čist i gotovo sasvim prazan. Dole u desnom uglu sedeli su čovek i žena, verovatno rančeri koji su putovali nekome u posetu. Između njih i sledećeg putnika bio je čitav red praznih sedišta.

Kraj prozora, utonuo u dremež, sedeo je čovek u elegantnom tamnom odelu. Ispod kaputa se videla kao sneg bela košulja brižljivo udenuta u pojas preko koga je bio pripasan opasač načičkan mecima i futrola kolta sa drškom ukrašenom slonovačom. Obod crnog „stetson” šešira sasvim mu je sakrivao gornju polovinu lica. Ispod njega gledale su ledenoplave oči čuvenog kockara i strelca, Doka Holideja.

Na Zapadu su ga zvali „kraljem kolta”, pričali razne priče o njemu ali... svi su mu se divili. Taj neobični čovek krstario je divljim prostranstvima sledeći svoju još neobičniju sudbinu. Tako je nedavno napustio

Takson, smestio konja u furgon i vozom krenuo za Santa Fe.

Herigen nikako nije mogao da se seti šta ga na tom čoveku podseća na nekoga ili nešto. Stalno se vraćao na tu elegantnu nepomičnu priliku, ali... jednostavno nije mogao da se seti.

Na pretposlednjem sedištu nalazio se još jedan putnik: opružen preko celog prostora za sedenje, sa glavom na sedlu i prekrštenim nogama, glasno je hrkao. Bilo je očigledno da mu kloparanje točkova odgovara i na neki način učvršćuje san.

Red Herigen je i dalje osmatrao čoveka preko puta sebe, nimalo ne skrivajući radoznalost. Bio je siguran da je taj tip na drugoj strani zakona i da je u svakom trenutku spreman na razna neprijatna iznenađenja.

I bio je u pravu. Džub Dejvis je bio okoreli besposličar i revolveraš, uvek u potrazi za novcem. Na lak način, naravno. Ako je u pitanju bila neka prevara, krađa, razbojništvo, Džub je bio tu. Ali sada je bio nervozan i uznemiren jer je predosećao neprilike.

Naime, dugajlija preko puta neprestano je piljio u njega iako mu on za tako nešto nije dao povoda. A to nije bio običan putnik koji je platio kartu pa je hteo sa nekim da razgovara. Ne, to nikako! Taj uštogljenko smrdeo je na policajca milju daleko!

Kratko je odahnuo i rešio da bude još hladnokrvniji. No, prokletnik preko puta i dalje ga je sekao pogledom. Kao zvečarka...

Počeo je da se preznojava. Pod okovratnuikom od krzna prosto se kuvao. Osetio je potrebu da izađe i udahne svež vazduh. Ali tada je morao da prođe pored ovog prokletog njuškala... Pa, dobro, pomislio je paleći cigaru i uvlačeći dim, proći će pored njega mirno, bez panike, kao i svaki putnik koji putuje za Santa Fe.

Voz je jezdio ravnom prerijom, kao dobri stari vranac u galopu. Sasvim dole, prema severu, razaznavao se komadić vedrog neba, kao plava kap bačena na ledenu ploču.

Pinkertonov detektiv pogledom je ispratio Dejvisa, a onda ustao i lagano izašao za njim.

Naslonjen na metalnu ogradu, izgledao je zadubljen u misli. Međutim, Herigenovo prisustvo ga je nerviralo. Zašto mu taj tip nije davao mira?

Voz je zalazio u brežuljkaste kanjone, klizio po obroncima na kojima je retka šuma izgledala kao nakostrešena brada na licu zaspalog džina.

Dejvis baci opušak na Herigenovu čizmu.

– Zašto me, do đavola, neprestano posmatrate? – upitao je promuklim glasom.

Detektiv ga hladno odmeri.

– Volim svež vazduh – rekao je.

– A uz to... ne sviđa mi se tvoje lice.

– Ostavi me na miru, njuškalo!

– Svako gleda svoja posla.

Dejvis je bacio pogled prema brdu. Lagano je zbacio kaput, što nije promaklo Herigenovom oku.

Voz je ponovo nailazio na uspon. Na drugoj krivini vagoni su se dobro za-

tresli i glasno „zacvileli”. Dejvis se zaneo tražeći oslonac – i u tom okretu hitro izvukao „kolt” iz futrole.

Herigen kao da je to i očekivao.

Munjevito se pomerio u stranu i oružje lupeža bilo je upereno u prazno... Dok se ovaj snašao, Herigenova pesnica pogodila ga je u zglobov tako da mu je revolver ispao na drveni pod platforme.

– Prokleti...

Džub Dejvis nije bio čovek koga bi iznenađenja izbacila iz ravnoteže. Levom rukom je parirao dočekavši sledeći udarac i uzvratio kratkim krošom u bradu. Detektiv se zaneo, ali je ostao na nogama.

I dok je lokomotiva kleteći se napredovala kroz zimski pejzaž vukući četiri vagona za sobom, na drugoj platformi dvojica ljudi su se ogorčeno borila golim rukama. U jednom trenutku Red Herigen je oslobodio ruku i dohvatio svoj kolt.

Dejvis je shvatio opasnost i hitro podigao nogu; vrh čizme našao je svoj cilj i Herigenov kolt odleteo je preko metalne ograde, pravo u blato pored šina.

Sada su bili ravnopravni, bar što se oružja tiče. Ali, okretniji i žilaviji Herigen sve više je zasipao Dejvisa udarcima. Mešajući jauke i psovke lupež se lagano povlačio, grčevito razmišljajući kako da se izvuče ispod kanonade snažnih krošea i aperkata. I kada je Herigen u trenu zastao ne bi li udahnuo vazduh, bandit je to iskoristio. Udario ga je nogom u stomak i odbacio ga na drvenu ogradu. Ne oklevajući ni trena, dohvatio se

metalnih lestvica i počeo da se penje prema krovu vagona.

Stenjući, Herigen se podigao i stisnutih zuba krenuo za njim. On se, u međuvremenu, dokopao krova i jedva se zadržao gore jer ga je nalet ledenog vetra gotovo oborio sa nogu. Zato je hitro kleknuo i pogledao iza sebe.

Zatim se pakosno osmehnuo; ugleđao je goniočeve prste kako se grčevito drže za ivicu krova. Hitro jer ustao i petom čizme zgazio Herigenovu šaku.

Detektiv je zaurao od bola i pustio obe ruke. Bio je to koban pad; umesto da se skotrlja na pod do ograde, telo detektiva Pinkertonove agencije palo je malo ukoso, tačno na mesto gde se spajaju vagoni. Palo i nestalo pod točkovima. No, nije se čulo ništa pošto je snažan krik ugušilo jednoliko kloparanje točkova.

Voz je nesmanjenom brzinom grabio napred.

Džub Dejvis je nastavio da puzi preko krova uputivši se prema lokomotivi. Ali, to nije bilo jednostavno: oblaci čađavog dima terali su ga da zastane i sakrije lice pod kaput, a tek kada bi vetar oduvao crni dim nastavlja bi dalje. Prešao je vagon i sišao sa krova metalnim lestvama; na isti način nameravao je da pređe i na susedni.

Međutim, samo što je nogom dotakao drvenu platformu, osetio je nekog pored sebe.

– Šta radiš gore na krovu? – upitao je jedan glas.

Dejvis se polako okrenuo.

Pred njim je stajao visok mršav čovek pedesetih godina, dugih brkova čiji su krajevi bili uvrnuti nagore. Revolver koji je držao bio je uperen tačno u Dejvisov stomak.

Pretrnuo je od straha, ali je ipak promucuo:

– Našao sam nešto... gore...

– Našao? I to gore? Šta to, da mi je znati? – upita čovek i gurnu mu cev pod rebra.

Džub Dejvis se zagrcnuo od straha. Srećom, na um mu je pala spasonosna ideja.

– Jedan čovek je gore... Mlad, u ljubičastom kaputu, ranjen. Zvao je u pomoć pa sam pošao da tražim lekara...

Stari se zamisli.

– Ljubičasti kaput! Nije valjda?! To mora da je Herigen! – uzviknuo je.

To je bilo dovoljno da mu pažnja popusti i... lukavi Dejvis je munjevito reagovao: podigao je koleno i udario nepoznatog u stomak. Brkajlija se povio, a Dejvis ga je dočekaao lupivši ga pesnicom u bradu. Uz glasan jauk čovek se presamitio preko ograde i ispustio revolver. Ne oklevajući ni trenutka, Džub Dejvis ga je uhvatio za noge i prebacio preko ograde.

Točkovi su i dalje tutnjali u istom ritmu, bez obzira što je još jedno telo ostalo među šinama. Pinkertonova agencija izgubila je i drugog detektiva.

Zadovoljni lupež se zlobno iscerio, dohvatio revolver sa poda i zadenuo ga za pojas. Onda se popeo na krov prvog vagona; trebalo je preći samo taj deo i stići do lokomotive. Već je

video glavu mašinovođe koji je pomno gledao put pred sobom, levom rukom držeći jednu poveliku ručicu. Drugi verovatno drema u ćošku, zaključio je i na kolenima prešao ostatak puta.

Promolio je glavu kroz otvor baš u trenutku kada se mladi mašinovođa pomoćnik podigao sa nekog sanduka želeći da dohvati lopatu. Ugleđavši ga, ostao je tako podignut, sa zabezeknutim licem i razrogačenim očima u kojima se mogao pročitati strah.

Džub Dejvis se prvukao kroz otvor i niz ugalj skotrljao u kabinu.

– Ne mrdaj! – podviknuo je mašinovođi koji se naglo okrenuo.

– Ti ostani gde si i ni makac sa sanduka! – dobacio je pomoćniku. – A ti, druškane, vozi i dalje i ne zaustavljaj se dok ti ne kažem...

– Šta ovo znači? – pobunio se mašinovođa. – Prepad?

– Ništa ne pitaj! Samo gledaj napred!

Okolna brda kao da su se sve više približavala pruzi, a Dejvis je sve nervoznije bacaog pogled na jednu stranu.

* * *

Voz je usporio na visoravni ispod litica i sve osetnije smanjivao brzinu. To je bilo čudno jer nijedna stanica još nije bila na vidiku.

Pomoćnik šerifa iz Gelepa Džefri Gorton izmenjao je zabrinute poglede sa svojim kolegama, a zatim se mašio džepnog časovnika.

– Šta je ovo sada? – zapitao se glasno.

U furgonu se nalazilo šestoro ljudi sa značkom šerifovog pomoćnika. Slaba, škrti svetlost ulazila je kroz dva prozorčeta sa rešetkama, pa su se razaznavale samo njihove siluete.

– Možda je veći uspon? – dobacio je neko.

– Ne sećam se takvog uspona – odvratio je Gorton i zabrinuto zavrteo glavom.

– Da pogledam?

– Odškrini malo...

Za to vreme petorica nepoznatih ljudi čekali su pored stena ispod kojih je klopao voz. Bili su u klečećem stavu, sa šeširima natučenim na čelo, spremni na skok.

Iz mašinovođine kabine Džub Dejvis im je dao dogovoreni znak.

Kao po komandi, napadači su skočili na krov voza: dvojica su pala na furgon, a preostali na druge vagone.

U istom trenutku Dejvis je naredio mašinovođi da ubrza.

Jedan od čuvara zakona upravo je otvarao velika drvena vrata kada je osetio da se voz kreće sve brže i brže. Zato je oklevajući zastao.

– Ipak je bio uspon – promrmljao je i mašio se cigarete. Naravno, nije ni slutio šta im se sprema...

* * *

Ispod spuštenih kapaka Holidej je osmatrao prostor oko sebe.

Kauboje iza njega i dalje je hrkao, dok se onaj bračni par nije ni čuo. Možda spavaju, pomislio je. Momak

u ljubičastom kaputu koji je izašao za bradonjom u krznenom kaputu nije se vraćao. Ni bradonja nije bio na svom mestu...

Malo se uspravio kako bi se što udobnije namestio. Voz je počeo da usporava i on pogleda napolje: čudno, tamo nije bilo ničega što bi ličilo na neko naselje ili pak na stanicu za uzimanje vode. Sa jedne strane se video goli kamenjar, a sa druge okomite stene neobičnih oblika koje su u nekim mestima gotovo dodirivale voz.

A onda se trgao i oslušnuo. Naime, njegovo izvežbano uho osetilo je neki udar po krovu.

Onda je voz krenuo brže.

Džordžijanac se potpuno rasio. Njegovo „šesto čulo” govorilo mu je da nešto nije u redu sa ovim putovanjem. Nije znao šta, pošto je u poslednjem trenutku uskočio u voz. Ipak, bio je siguran da se ne vara.

Zato se lagano podigao, došao do vrata i pomno osluškivao.

– Niko da se nije makao!

Oštar glas čoveka na ulazu presekao je kaubojevo hrkanje na klupi. Čovek i žena na drugom kraju uplašeno su izdužili vratove i pogledali na tu stranu. Oboje su odmah podigli ruke želeći da pokažu kako nemaju nameru da se protive.

Kauboje je smakao šešir sa lica i bučno zurio u upereno oružje.

Čovek na ulazu bio je neobrijan, duge prljave kose i umotan u debeli vuneni šal. Ispod šala video se grubo pleteni džemper, a preko njega

rukom šiveni jagnjeći kožuh. Obema rukama čvrsto je stezao pušku.

– Ja bih da spavam... – promumlao je kauboj pospano. – I zatvori ta vrata, druškane. Tako je hladno!

– Biće ti hladnije pod zemljom – obrecnu se napadač. – Hajde! Skini opasač i baci ga na pod!

– Ma, kakva je ovo šala?

– Čuo si? Skidaj opasač ili ću te sahraniti zajedno sa njim! – povika bandit zapinjući oroz.

Kauboj je bez reči otkopčao opasač, a zatim ga stavio ga na pod i odgurnuo daleko od sebe.

– Mogu li sada da nastavim da spavam? – upitao je ljutito.

Razbojnik nije odgovorio. Samo je zakoračio unutra i zalupio vrata za sobom. I taman kada je hteo da korakne dalje, jednostavno se ukočio. Osetio je da nije sam...

Neko je bio tu. Pored njega.

Pokušao je da skrene oružje na tu stranu, ali je osetio poznati pritisak među rebrima. Hladan, kao ledom okovan glas presekao mu je svaki dalji pokret.

– Baci tu gvožđuriju, lupežu!

Razbojnik nije verovao svojim ušima. Zar je moguće da tako glupo uleti u zasedu? Izgleda da jeste. Nije mu preostalo ništa drugo nego da olabavi prste. Već sledećeg trenutka puška mu je skliznula između šaka i tresnula na pod.

Kauboj se ponovo trgnuo iz dremeža.

– Do vruga, kakav je ovo voz? – promrmljao je više za sebe.

Čovek iz Džordžije je gurnuo napadača prema klupama i primorao ga da sedne.

– Šta si hteo? – upitao je. – Novac ili nešto drugo?

– Reći ću ti jednog dana – drsko je odvratio ovaj.

– Koliko vas je?

– I to ćeš saznati – cerio se bandit i dalje.

Holidej je podigao kolt i zgrčio kažiprst.

Lupež je kao hipnotisan zurio u niklovanu cev. Odjednom je počeo da se znoji. Više od kolta krv u žilama ledile su mu oči čoveka u crnom.

– Dakle!

– Čekaj... stani... – promućao je tiho.

Nekoliko trenutaka vladala je zloslutna tišina, a onda...

Onda su se prolomile eksplozije!

II

Na krovu furgona u kome su se nalazilo šest do zuba naoružanih čuvara reda, ležala su dvojica: Edi Karmodi i Džek Largo.

Karmodi je imao grubo preplanulo lice i brkove koji su se spajali sa zulufima, guste crne obrve i duboko usađene tamne oči. Kaput sa dva velika džepa bio mu je mali tako da su mu rukavi dosezali tek do lakata. Na rukama je nosio rukavice od svetložute kože.

Džek Largo je bio suvonjav mlad momak, nervoznih pokreta i lakog jezika. Na sve je gledao kao na zabavu u kojoj je njemu dodeljena jedna

od glavnih uloga. Uprkos tome, bio je odličan strelac i uvek je znao kada treba da uradi ono što se od njega očekuje.

Sada su obojica ležala na krovu, lica priljubljenih uz hladnu, glatku površinu.

U rukama su stezali po šipku dinamita.

Edi Karmodi otpuhnu dim nastavljajući da posmatra predeo kroz koji su prolazili.

– Sada? – upita Largo.

Karmodi odmahnu glavom. On je znao da je malopredašnje usporavanje voza izazvalo podozrenje u furgonu ispod njih. Zato je pustio da protekne još malo vremena i policajci se vrate svome dremežu.

Džek Largo je nestrpljivo čekao na ugovoreni znak. Karmodi je to znao, pa je namerno odugovlačio uživajući u njegovim mukama.

– Kad ćemo? – šapnuo je Largo.

– Još samo malo...

– Ako tako čekaš – promrmlja mlađić nestrpljivo – stići ćemo u Santa Fe ovako na krovu.

– Zaveži! – odbrusio je ljutito.

Lokomotiva je jače zabrektala jer je sledio novi uspon.

Karmodi je odbacio pikavac i progundao:

– Hajde!

Ćutke su otpuzali do ivice vagona i nagli se napred koliko god su mogli. Ispod njih su se nalazila dva otvora, dva prozorčeta zaštićena ukrštenim čeličnim šipkama. Odabrali su svaki svoj i nanišani.

– Sad! – uzviknuo je Karmodi. – Bacaj!

Dinamit je uleteo kroz prozorčice dok su se njih dvojica munjevito otkotrljali na suprotnu stranu. Znali su da imaju malo vremena pa su se brzo spustili niz metalne lestve koje su se nalazile sa obe strane.

Eksplוזija koja je usledila skoro ih je odbacila preko ograde. Vatra, dim i delovi drveta pomešali su se u klupko tako da su morali da sakriju glavu među kolena i sačekaju da prođe prvi udar.

Istog trenutka Džub Dejvis je naredio mašinovođi da zaustavi kompoziciju.

Uz škripu kočnica, uzvike i dim voz se polako zaustavio.

Vrata na furgonu bila su provaljena, a Džefri Gorton ranjen u rame. Ipak je zdravom rukom čvrsto stezao kolt i zureći kroz dim pokušavao da sazna šta se događa. Osvrnuo se oko sebe i ljutito opsovao: trojica njegovih pomagača ležali su na podu, nepomični i obliveni krvlju. Dvojica su klečala i uprkops povredama, čvrsto stezala svoje koltove, spremni da se bore do kraja.

Džefri Gorton je prišao razvaljenom ulazu grčeci se od bolova i nemoćnog gneva. Prva senka koju su nazreli kroz dim bila je zasuta kišom kuršuma.

Odmah zatim jedan od bandita je zaurao i stropoštao se na zemlju.

Pomoćnik šerifa iz Gelepa uperio je oružje na sledećeg, ali – kolt je škljocnuo u prazno!

Zlurado se osmehujući Džek Largo je ispalio dva hica u klateće telo Džefrija Gortona. Čuvar zakona se isprvio i za tren ostao nepomičan, a onda se bez glasa sunovratio napolje.

– Predajte se! – zagrmio je Karmodi.

Dvojica preostalih pomoćnika podigla su ruke prethodno bacivši puške i revolvere.

– Šteta što je bilo ovako kratko – sa ironijom je dobacio Largo. – Nadao sam se većem otporu.

Karmodi je uskočio u razvaljeni furgon i dvojici preživelih naredio da legnu licem prema zemlji i da se ne miču. Onda se pažljivo osvrnuo oko sebe; u uglu je spazio veliku čeličnu kasu i zadovoljno se iskezio.

Odmah je došao i Largo i počeo da zagleda vratanica. Birao je najbolje mesto gde će postaviti dinamit. U jednom trenutku skučajno je dotakao bravu i učinilo mu se da pod rukom oseća kretanje.

Iznenaden, povukao je malo jače i – vratanica su se otvorila.

– Šta je ovo? Pa kasa nije zaključana! – promucio je zbunjeno.

– Šta? Kako to, svih mu kojota! – začudio se Karmodi i naglim pokretom povukao bravu prema sebi.

– Nebesa!! – zurlao je ljutito ugledavši praznu kasu. – Šta je sada ovo? – povikao je i ispalio nekoliko hitaca u zid vagona. No, odatle mu nije stigao odgovor.

Džek Largo je tupo zurio u prazne pregrade.

– Gde je novac? – urlao je Karmodi na preživеле stražare koji su ga zbu-

njeno posmatrali. – Gde je, pasji sinovi? Govorite ili ću vas sve pobiti!

Napolju je jedan od napadača već izvodio šest osedlanih konja.

Kroz zimski omotač sivih oblaka probijalo se prozebalo sunce.

U tom trenutku Edi Karmodi začu tiho smejanje. Ukočio se, ljut i razdražen. Zar se Largo usudio da mu se ruga? Munjevito se okrenuo na peti, ali je lice njegovog mladog kompanjona bilo isto kao i pre nekoliko trenutaka; zbunjeno i začuđeno. Ipak ga je upitao:

– Ti si se smejao?

Mladić zinu.

– Ja? Šta ti pada na pamet? Zar mi je do smeha?

Onda se iz nekog ugla ponovo začuo neprijatan smeh, sličan režanju.

– Tamo ima nekoga! – povikao je Largo i uperio kolt u levi ugao.

Karmodi se munjevito okrenuo u tom pravcu. Još nekoliko koraka i evo; iza naslaganih džakova i praznih sanduka ugledali su nepoznatog čoveka. Sedeo je sa laktovima naslonjenim na kolena i mirno ih posmatrao. Zglobovi su mu bili spojeni metalnim policijskim lisicama, a noge čvrsto obmotane lasom.

– Ko si ti? – povikao je Karmodi.

Ali čovek se smejao i dalje. U polutami jasno su se belasali njegovi zdravi beli zubi.

Imao je između trideset i četrdeset godina, nesimpatično lice zelenih, čudno kosih očiju. Donji deo lica pokrivala mu je crna čekinjasta brada koja je bila zagnjurena u kragu dugog kaputa od zelene čoje.

Ovaj, lisicama vezani putnik bio je Prust Blezok, najozloglašeniji i naj-nemilosrdniji bandit na severu Novog Meksika. No, Edi Karmodi Džek Largo to još nisu znali.

– Ko si ti, svih mu kojota...!? – planuo je Karmodi.

Ovaj odjednom prestade da se smeje.

– Budale! – dobacio je podrugljivo i polako se podigao na noge. Tako uspravan bio je za glavu viši od obojice.

Karmodi je ustuknuo.

– Tražite novac, momci? – upita neznanac.

– Šta ti znaš o tome? – obrecnuo se Largo.

– Ne znam ništa pošto tog novca nema!

– Šta pričaš, kopile proklete! Šta bi onda ovoliki čuvari pratili i čuvali u vozu! Tebe!?

Blezok klimnu glavom.

– U pravu si. Mene.

Karmodi protrnu. Iako je i sam bio okoreli bandit, pred ovim čovekom osećao se nekako sitan i nemoćan.

Blezok je napravio nekoliko koraka kako bi razdrmao utrnule noge. Zatim je ispružio ruke prema Largo.

Ovaj ustuknu.

– Šta hoćeš? – uzviknuo je.

– Opali! Hajde, napred! Ne misliš valjda da ću ceo život provesti sa lisicama na rukama. A ako ti je žao metaka, pretresi ove zvezdonosce i nađi ključ.

– Ko je ovaj? – obratio se Largo zamišljenom Karmodiju. – I šta ćemo da radimo kada je kasa prazna?

– Ništa. Bežaćemo! – odvratio je Karmodi.

Blezok je ponovo podigao ruku.

– A ovo? – upitao je.

Largo se hladno nasmeja.

– Nema veze – odvratio je. – Neće ti smetati u paklu. Ubiću te i kvit smo!

Blezok se samo nasmejao.

– Nećeš ti mene ubiti, amigo. Nećeš ubiti pedeset hiljada dolara!

Džek Largo se namrštio i pogledao u Karmodija.

– O čemu on to priča?

– Skini mi ove lisice pa da razgovaramo...

– Ko si ti?

Umesto odgovora, Blezok je munjevito zamahnuo rukama i pogodio mladića u glavu.

– Ja sam Prust Blezok – objavio je svečano.

Karmodijeva ruka zastade na pola puta.

– Blezok? Šta radiš ovde? Zašto te vode u Santa Fe?

– Sigurno ne da bi mi uručili poziv na večeru kod gradonačelnika, ha, ha, ha! Pre tri meseca udesio sam mu kćerku. Raspisao je poternice i specijalnu nagradu za one koji me uhvate živog. Uspeli su da mi nameste zamku u Gelepu i povelu me na viđenje sa mister Abotom... Ali, nisam raspoložen za detalje... Pucaj!

Karmodi je opalio.

Lanac se prekinuo i ostao banditu na rukama.

– Pomenio si pedeset hiljada – podsetio ga je Karmodi ne ispuštajući revolver.

– Jesam – iscerio se ovaj. – Imate li konja za mene?

– Naći će se.

– Onda da se što pre izgubimo – dobacio je, podigao sa poda jedan revolver i ne razmišljajući ispalio hice u dvojicu preživelih pomoćnika.

No, to je bilo toliko neočekivano da je i Karmodiju zastao dah.

– Bez svedoka – dobacio je Blezok. Zatim je pretražio džepove čuvara zakona i u jednon pronašao ključeve. Brzo se oslobodio i njegovo snažno krupno telo našlo se na vratima zaklanjajući svaku svetlost.

– Konje ovamo! – povikao je da se sve orilo.

Karmodi opsova nešto sebi u bradu. Pa ovaj prokletnik je počeo da se ponaša kao da je vođa njihove bande! I kao da je sve ovo organizovano samo da se on oslobodi, a ne da se domognu kase!!

Što je najgore, on se nije usuđivao da mu tako nešto saopšti.

Prus Blezok je čak i za njega bio nedostižan.

* * *

Džub Dejvis je video da su njegovi prijatelji već u sedlima. Zatim je Karmodi opalio dva puta u vazduh što je bio ugovoreni znak.

Lupež je mahnulo koltom i naredio mašiovođi da se pokrene.

– Hajde, otkoči ovo čudovište i poteraj ga natrag!

– Natrag? Ali...

– Čuo si šta sam rekao?

– Pa kako ćemo se zaustaviti?

I... šta će biti sa putnicima?

– To nije tvoja briga. Kreći!

Mašinovođa je gledao u Dejvisa kao u priviđenje. Ne, to nije bilo moguće! Pustiti voz niz padinu i ne dati ljudima priliku da izađu ili skoče? To bio bio zločin koji on nije mogao da shvati.

– Ja to neću da uradim! – odbio je i dlanom obrisao garavo lice.

Dejvis se kratko nasmejao.

– Imaš dve sekunde da se predomisliš – dobacio je i zapeo oružje.

Međutim, čovek nije popuštao.

– Ne želim to da uradim! – ponovio je. – Nisam ubica!

Džub Dejvis je opalio ne trepnuvši.

U očima pogođenog čoveka ukazao se izraz neverice koju je brzo zamenio bol. Pokušao je nešto da kaže, ali crvena mrlja na grudima širila se strahovito brzo. Stropoštao se na garavi pod bez glasa, a Dejvis ga je hladno odmerio i nogom gurnuo napolje. Telo je sletelo u blatnjavi jarak i ostalo da leži u mulju.

Bandit je okrenuo oružje prema ložacu koji je umirao od straha.

– Ne... nemojte mene... – zavapio je.

– Ako ne misliš da prođeš kao tvoj kolega, poslušaj me!

– Ho... hoću!

– Pusti voz da krene nazad!

– O... odmah! – promucalo je, brzo pomerio dve poluge i pustio paru. Točkovi su zaškripali tako glasno kao da se otkidaju od šina.

Džub je pogledao napolje i video da njegovi okreću konje. Znači, morao je da požuri. Samo tren je razmišljao

gledajući u pomoćnika koji je petljao nešto oko lokomotive. A onda mu je opalio dva hica u leđa i munjevito iskočio napolje.

Njegov posao bio je završen.

Lokomotiva je gurala vagone u smrt.

* * *

Kada je eksplozija potresla sve vagone u kompoziciji, lupež koga je Holidej zarobio ne ispalivši ni metak, pokušao je da nađe spas u bekstvu.

Ali nije daleko otišao.

Slučajno ili ne, naleteo je na uspavanog kauboja, sapleo se i pao koliko je dug. Ovaj se malo pridigao, sklonio šešir sa lica i ljutito promumlao:

– Trista mu kravljih rogova, kakav je ovo voz?

Onda je ispod sebe ugledao banditovo prebledelo lice.

– Zar moraš u moje noge, bratac? Nisi mogao da nestaneš kroz prozor? – dodao je i stavio mu nogu na vrat.

Bandit je zakolutao očima, ne mogavši da ispusti ni glas. Što se tiče čoveka i žene u drugom redu, oni su se panično osvrтали oko sebe pokušavajući da pronađu izlaz u oblaku dima. Prošlo je nekoliko trenutaka u mukloj tišini...

Sada, kada se već bolje videlo i čovek krenu i u dva koraka se nađe kod vrata. Otvorio ih je i – zastao kao ukopan. Kada se zatim lagano okrenuo prema ženi, u grudima je imao nož. Ugledavši ga, ona prestravljeno vrisnu.

Već sledećeg trenutka njegovo telo se sa treskom srušilo na pod.

– Ko to puca napolju? – upita kauboj, ne dižući nogu sa lupeža koji je jedva disao.

Holidej je prekoračio obojicu držeći oružje u ruci. Hitro je zalupio vrata i nagnuo se nad ranjenikom.

Srećom, ubod nije bio smrtonosan. Trebalo je samo zaustaviti krvarenje, a zato je mogla da posluži ženina podsuknja. Bez pitanja je dograbio, i snažnim trzajem otcepio jedan deo.

Ženino jaukanje je odmah prestalo.

Napolju je neko tražio predaju i on zaključio da banditi napadaju voz, odnosno, samo određeni vagon. No, sada nije imao vremena da razmišlja o tome. Previo je ranjenika što je brže mogao, naredio mu da se povuče i zamislio se...

Banditi su očigledno blokirali sve izlaze iz vagona i pucali na svakog ko se pojavio na vratima. Nije znao koliko ih ima niti šta, u stvari, smeraju.

– Šta je sa ovim vozom? – brundao je kauboj, visok plavokosi mladić simpatičnog lica i izuzetno snažne građe. Nosio je jednostavno, ali čisto odelo pravih kauboja i kockastu maramu oko vrata. Ispod šešira virio mu je čuperak plave kose, a odlučan izraz lica odavao je pomalo tvrdoglavog, ali poštenog čoveka.

Naravno, još uvek je držao svoju ogromnu čizmu na banditovom vratu. Preplašen, ovaj nije smeo ni da se pomeri.

U međuvremenu, Dok se sklonio od prozora i gotovo nečujno prišao

vratima. Neko vreme je čekao bez pokreta, a onda ih je naglo otvorio i skočio u stranu.

No, ništa se nije oglasilo... nikakav zvuk. Oprezno je koraknuo na platformu sa revolverom u ruci. Niklovana cev blesnula je na suncu kao odsjaj bisera.

Ugledao je jednog jahača sa nekoliko osedlanih konja. Srećom, njegov Mig nije bio tamo. Pokušao je da siđe, ali istog trena odjeknula su dva hica. Zato se brzo povukao natrag.

Među drvećem su se čuli glasovi, ali nije mogao da ih razazna. Onda je bacio pogled na krov i pomislio: bilo bi najbolje da krenem tuda.

Trgao se čuvši još jedan pucanj, ali on je bio ispaljen negde napred: možda čak i u lokomotivi. Sačekao je još jedan minut, a zatim krenuo uz metalne lestve.

– Halo, mister! – zaustavio ga je glas ispod njega. Okrenuo se i ugledao plavokosog kaubojja koji je držao u ruci nešto slično krznenom prsluku.

– Šta ću sa ovim? – upitao je mladić podižući ruku uvis.

– A čije je to?.

– Onog momka. Znao, onog što ste ga sredili...

– A gde je on?

Mladić slegnu ramenima,

– Izleteo je iz ovoga i bacio se kroz prozor! Kao da je pošasavio!

Ne odgovorivši ništa, Džordžijenac se popeo na krov i kleknuo, pažljivo osmatrajući unaokolo.

– Šta radite gore na krovu? – upita kauboj.

Holidej se namrštio. Nije primetio ništa neobično, ništa što bi mu otkrilo šta se događa. Onda su zaškripali točkovi i oblaci pare zasuli su lokomotivu i vagon iza nje.

Zatim je voz krenuo. Ali unazad! I što je najgore, neprestano je ubrzavao.

Zatim su odjeknula dva revolver-ska pucnja; Dok se pridigao i ugledao nekog čoveka kako iskače iz lokomotive.

Neki putnik? Ili jedan od bandita?

Ne, nijedan putnik se ne bi u to vreme motao oko mašinovođe. A to je moglo da znači samo jedno: čovek je držao u šahu ljude iz lokomotive sve dok posao nije obavljen. Onda je pucao u mašinovođu i sada se spasavao iz voza koji je pokrenuo.

Holidej je bio u pravu.

Džub Dejvis je mahnuo prema nekoj me i odmah zatim iz šume se pojavio jahač sa slobodnim konjem. Bandit mu je žurno prišao...

Voz je neprestano ubrzavao. Sada je bilo jasno da su ljudi ostavljeni sami sebi i da kompozicija juri u sunovrat.

Iz vagona se čulo zapomaganje žena i vriska uplašene dece.

Dok se uspravio.

On i Dejvis su za trenutak ukrstili poglede.

Razbojnik je zakoračio na uzengiju i trgavši se pogledao prema krovu vagona. Njegov kompanjon je već okretao konja želeći da se što pre domogne šume. Dejvis je opkoračio konja i seo, ali se instinktivno po-

gnuo u sedlu. Naime, čovek u crnom učinio mu se kao predznak smrti.

Besan što neznanac još uvek stoji i nepomično bulji u njega, istrgao je pušku iz futrole i spretno je repetirao.

Holidej je samo ispružio ruku. Istog časa buknuo je naranžasti plamen i vruće olovo pogodilo je u srce hladnokrvnog ubicu i bandita Džuba Dejvisa.

Bez glasa, on je sleteo sa konja na hladnu, kišom razmekšanu zemlju.

Voz se brzo udaljavao...

* * *

Iako šiban vetrom i ometan lju-ljanjem cele kompozicije, čovek iz Džordžije uspeo je da skoči na krov prvog vagona.

Bio je rešen da učini sve kako bi pomogao da se zaustavi voz koji je jurio pravo u pakao! Mada je slutio da se dogodilo nešto loše, nije ni sanjao da u lokomotivi nema nikoga ko bi je zauzdao.

Njegov saputnik, simpatični džin u kaubojskom odelu, išao je za njim. Bilo je malo sporiji od okretnog i vitkog čoveka u tamnom, ali je ipak napredovao.

Holidej se dokopao ivice prvog vagona i bacio pogled u unutrašnjost lokomotive. Ugledao je nečije nepomično telo i... tek tada shvatio da niko ne upravlja kompozicijom!

Voz je ulazio u krivinu opasno se naginjući na levu stranu. Dok je to iskoristio i uskočio u lokomotivu..

Ali, šta sada?

Nekoliko trenutaka bespomoćno je stajao pred svim onim polugama u ručicama oko sebe. Znajući da nema puno vremena, prišao je komandama shvativši da mora da odluči.

Ova ili možda ova? Osmotrio je, procenio... a onda pružio ruku i dohvatio jednu polugu. Snažno je povukao i ispustio glasan krik...

Ispod točkova zaprštale su varnice, sa svih strana se čulo neprijatno „cviljenje“, a ljudi i žerne u vagonima poleteli su na suprotnu stranu. Nekolicina se našla na podu dok su se drugi očajnički držali za stubove između sedišta.

Snažni kauboj je zamalo sleteo sa krova. Samo zahvaljujući jakim rukama uspeo je da se održi na ivici metalnih lestvi, mlatarajući nogama u prazno.

– Ovaj voz je poludeo... – procedio je, crven u licu.

* * *

Dok Holidej je skinuo šešuir i pustio da mu vetar rashladi čelo.

Kao okamenjena zmija, voz je nepomično stajao u ravnici dok je iz lokomotive još uvek kuljala para...

Nekoliko trenutaka sve je bilo tiho, a onda su iz utrobe zastavljene kompozicije počeli da izlaze putnici. Neki su se srećno smešili, drugi još nisu shvatali šta ih je snašlo, dok su treći uplašeno gledali oko sebe kao da ne veruju da su spaseni.

Plavokosi kauboj je najзад uskočio u lokomotivu.

– Bilo je... gusto, zar ne? – dobacio je smeškajući se.

Holidej stavi šešir na glavu.

– Bilo je – složio se kratko.

Kauboju ispruži svoju snažnu i žuljevitu šaku za pozdrav.

– Vi ste sila, mister! Zaista! Svaka vam čast! Inače, ja sam Pit Garfild iz Montane.

Holidej je prihvatio ruku i uzvratio stisak.

– Ja sam Dok Holidej – rekao je mirno.

Posmatrao je kaubojevo lice ne bi li na njemu primetio neku promenu.

Međutim, mladić se široko i srdačno osmehnuo.

– Drago mi je, mister. Zaista mi je drago što smo se upoznali.

Ozbiljni Džordžijanac se jedva primetno osmehnu. Ovako srdačan i širok osmeh odavno nije susreo na Zapadu. Nema sumnje, mladi gorostas nije čuo za Doka Holideja.

To mu se dopalo, pa je odvratio.

– I meni je drago, momče.

III

Prust Blezok je zaustavio konja.

Karmodi i njegovo društvo zastali su iza njega, mračnih lica i razočarani zbog neuspeha.

– Šta je? – upitao je Blezok. – Nećete novac?

Ed Karmodi je ćutao. Džek Largo je stajao uz njega, spreman na sve.

– Izgubio sam dvojicu ljudi – procedio je najzad. – Hoću dokaz da novac postoji!

Blezok se ispravi u sedlu.

– Ne veruješ mi? – upita ga iscerivši se.

– Ne! – proderao se Largo. – To su bajke za malu decu!

Stajali su tako nasuprot njega: četvorica neraspoloženih i mračnih ljudi koje je mogao da obraduje samo sjaj zlata.

– Napraviću od vas dobro družinu – kazao je Blezok uozbiljivši se.

– Plivaćete u dolarima... Samo ako me budete slušali.

– Ne vidim gde je ta reka dolara – dobaci Karmodi ironično.

Blezok rukom pokaza na istok.

– Tamo je Santa Fe.

– Da, baš tako.

– I šta s tim? – obrecnu se Largo.

– Ja bih da što pre odjezdimo preko granice jer...

– Kako hoćete – prekide ga Blezok slegnuvši ramenima. – Ja sam obećao pedeset hiljada za početak. A kasnije mogu da obezbedim i tri puta toliko za svakoga od vas.

Karmodi se kolebao.

– Ništa mu ne verujem! – dobacio je Largo.

Blezok se prkosno nasmejao, okrenuo konja i pojahao napred.

Četvorica jahača još uvek su stajala i čekala.

Karmodi se nekoliko trenutaka premišljao, a onda ipak mamuznuo konja i pozvao ljude:

– Hajdemo, momci!

Uskoro su se sva petorica izgubila u šumi.

Za to vreme Pit Garfild je koračao pored Džordžijanca i osmatrao. Ostali putnici gledali su ih sa po-

štovanjem, ali i nekim neodređenim strahom. Mnogi još nisu verovali da su spaseni.

Jedan od razbojnika ležao je pored šina, nepomičan i razmrskane glave. Drugi je ostao tamo na uzvišici, presamićen preko nekog žbuna.

Najgore je bilo u furgonu koga je eksplozija gotovo prepolovila. Peticarica zamenika šerifa ležali su jedan preko drugog, kao da su u dubokom snu. Između čizama i zgrčenih šaka nalazilo se neispucano oružje, koltovi i jedna kratka puška. Velika kasa bila je prazna i širom otvorena.

To je za putnike bio još jedan šok. Shvativši šta se dogodilo, neki su još uvek uplašeno ćutali, dok su oni snalažljiviji počeli da razgovaraju o tome kako da se spasu.

– Nešto moramo da učinimo – prokomentarisao je sedokosi gospodin sa crnom torbom u ruci.

– Ali šta? – uzvratila je nekolicina u glas.

Sedokosi je pokazao rukom na Holideja.

– Vi! – povikao je što je glasnije mogao. – Hej, vi!

Holidej je zamišljeno posmatrao okolna brda ne obraćajući pažnju na zbivanja oko sebe.

– Vi ste zaustavili voz! – bio je uporan sedokosi.

– Jeste, pa šta? – ubacio se kauboj.

– Ako je umeo da ga zaustavi, umeće i da ga pokrene, zar ne?

Ostali putnici zažagoriše, puni nade.

Pit Garfild se počesa iza uha i pogleda u Holideja. Kakva glupost; pa

ovaj čovek je ličio na sve drugo samo ne na nekakvog mašinovođu! Ipak ga je upitao:

– Možete li?

Džordžijanac ga hladno odmeri.

– Dobro, de, samo sam hteo da proverim – odvrati Garfild ježeći se od tog pogleda.

Kao da ga ne čuje, Dok krenu prema vagonu u kome su se nalazili konji. Mig ga je radosno pozdravio poturajući mu njušku pod ruku.

– Kuda ćemo? – upita Pit Garfild koji ga je pratio u stopu.

Dok se vinuo u sedlo i zategao uzde. Putnici su ćutke posmatrali čoveka u crnom, tajanstvenog neznanca koji ih je spasio. Izgledali su tako preplašeni, bespomoćni i jadni.

Holidej odmeri kauboja.

– Ti ćeš ostati ovde.

– Ja? Ne pada mi na pamet!

– Ostaćeš! – odreza ovaj strogo.

– Vрати ljude u vagone, naoružaj ih i na prozore postavi strelce. Za slučaj da se razbojnici vrate.

– A kuda ćeš ti? Ne bih rekao da bežiš?

– Naravno. Moram da potražim nekog mašinovođu.

– Razumem. Ali ako naidete na njih, ne bi bilo loše da imate još jedan revolver...

– Dovoljan mi je ovaj koji imam – prekide ga Holidej blago.

– U redu. Čekam vas ovde.

Džordžijanac klimnu glavom i lagano mamuznu konja. Pod kopitima prekrasne životinje prsnuše vodoskoci prljave vode i blata.

Pit Garfild je gledao za jahačem sve dok se nije izgubio iza stenja.

* * *

Sa neskrivenom panikom u očima, telegrafista je pružio traku šerifu Filu Bušu.

– Šta je to, Mek? – upitao je čovek sa zvezdom.

– Pročitajte...

Čuvar zakona je uzdahnuo i počeo da čita. Kada je digao pogled sa papira bio je bled kao kreč. Ne, to nije moguće, pomislio je na tren. Voz za Santa Fe zaustavljen nedaleko od Koul Sprinsa, sprovodnici i detektiivi pobijeni, a Prust Blezok umakao! I na kraju se kaže da je voz krenuo prema gradu pre otprilike jednog sata... Možda će zvučati čudno, ali više od svega potreslo ga je saznanje da tako nešto mora saopštiti Stenu Abotu. To je bilo teže nego izaći na ulicu i suočiti se sa najgorim revolverašem!

Ne, Abot to neće moći da razume. Naime, sve što je u vezi sa šerifom bogatom rančeru bilo je sumnjivo i to od onog dana kada se desila tragedija. Bilo je jutro i avgust je brojao svoje poslednje dane...

... Devetnaestogodišnja Kerol Abot prolazila je pored ulaznih vrata „Kenor” banke kada su se iznutra začuli pucnji. Devojka je uplašeno zastala i okrenula se. Istog časa vrata banke su se otvorila sa treskom i dva čoveka su istrčala napolje stežući zadimljene koltove u rukama.

Šerif Buš koji je sa druge strane ulice upravo otključavao svoju kancelariju, ukočio se u mestu. Jednog od napadača je odmah prepoznao! Jeste, bio je to Prust Blezok čije su poternice odavno „krasile” zidove njegove kancelarije. Tražio se živ ili mrtav i Buš je često proučavao njegovo surovo, nesimpatično lice.

Nema sumnje: snažan i dobro građen, crne brade, neobičnih kosih očiju sa licem iscerenog u satanski osmeh. Njegov pratilac nosio je dve torbe prebačene preko ramena. Bila je to pljačka u Blezokovom stilu: otvoreno, bez mnogo svedoka i sa oružjem u ruci.

Surovi razbojnik je za tren zbunjeno zastao. Pred njim je nenadano iskrsla devojka: krupne kestenjaste oči, prelepo lice, dugi valovi kose pod malom kapicom i savršen stas....

Blezok se nasmejavao i... tek onda primetio šerifa na suprotnoj strani.

I Fila Buša je zbunila pojava mlade devojke. Primeo je šaku koltu, ali je za tren oklevao.

Razbojnik ga je „pročitao” i reagovao mnogo brže; levom rukom je zgrabio Kerol Abot i privukao je k sebi. Devojka je vrisnula, ali on se nije obazirao. Munjevito je posadio na sedlo ispred sebe i mamuznuo konja.

Tek kada se dovoljno udaljio, čuvar zakona je pripucao. Pucnji su narušili tišinu letnjeg jutra i nisu pogodili cilj.

Pljačkaši su pobjegli.

Nekoliko dana kasnije potera na čelu sa šerifom Bušom i gradona-

čelnikom Abotom našla je devojkicu u jednom šumarku, poluonesveščenu, pocepane odeće i svu u modricama. Bila je napastvovana i izbezumljena od straha, ali – živa.

Naravno, Sten Abot je bio ljut smatrajući da je šerif mogao da učini mnogo više. To mu je kasnije otvoreno prebacivao mada su ostali u korektnim odnosima. Tu je bio u pravu jer se pedesetogodišnji Buš više nije olako upuštao u obračune, iako je svoju dužnost obavljao valjano i pošteno. Ali, godine su učinile svoje i, još uvek snažni i okretni čuvar zakona delovao je sa mnogo više opreza. Što se tiče slučaja sa devojkicom, njen otac Sten Abot je potegao sve svoje veze i uspeo da izdejstvuje poternicu za Blezokom u čak pet saveznih država. Pored toga, on je ponudio i specijalnu nagradu za hvatanje zločinca, živog ili mrtvog.

Naravno, njega nije bilo lako pronaći.

Sve do Gelepa.

Pinkertonovi detektivi su preko svojih veza saznali da se Blezok kreće prema tom naselju i namestili mu zasedu. Razbojnik nije mogao ništa ispred dvadeset uperenih pušaka.

Predao im se sa osmehom...

Sve to je, po ko zna koji put, proletelo kroz glavu šerifa Santa Fea dok je koračao prema kući Stena Abota. Bio je duboko zamišljen sluteći šta mu predstoji.

Kada je ušao u maleni hol javio se domaćici i zakucao na prva vrata levo.

– Napred! – čuo je dobro poznati glas.

Odlučno je ušao unutra baš kada se Sten Abot okrenuo napred sedeći u rakošnoj kožnoj fotelji. Za tren je preleteo pogledom preko stvari na velikom pisaćem stolu. Sve je bilo tu: dekorativna lampa na gas sa velikim abažurum, izrezbarena kutija za cigare i skupocena mastionica. Na jednom kraju je bio zlatasti ram sa Kerolinom fotografijom, a na drugom mnoštvo raznih papira.

Tih dana Sten Abot je bio posebno sumoran i neraspoložen.

Inače, bio je to vitalan šezdesetogodišnjak, još držeći i bez suvišnog sala, preplanulog lica, orlovskog nosa i gustih, spojenih obrva koje su mu davale strog izgled. Nosio je odeću kakva se oblače u velikim gradovima na obali Atlantika i uvek bele košulje sa brižljivo vezanim kravata-ma svetlih boja. Tanki brčići i velika cigara među zubima – bio je to Sten Abot spolja.

Fil Buš je skinuo šešir i nervozno lupio obodom po kolenu.

– Imaš neku vest za mene? – upitao je Abot otvarajući fiju u kojoj je uvek držao viski najboljeg kvaliteta. Naravno, pušio je i naskuplje cigare na koje je mirisao ceo kabinet.

– Imam...

– O čemu je reč?

Buš se uzvrpolji.

– Pa... pročitajte ovu poruku iz Koul Springsa.

Abot uze gutljaj, a drugu čašu gurnu ka Bušu.

– Neću da čitam! – odbrusio je.

– Pričaj!

– Voz je napadnut...

– Napadnut!?

– Da. Svi stražari i detektivi su pobijeni. Eto, to je ono što sada znamo. Krenuli su pre jedan čas pa ćemo videti kada kompozicija stigne...

Abotovo lice dobilo je purpurnu boju.

– A... Blezok?

– Pobegao je.

Sten Abot je skočio tako snažno da je srušio kutiju sa cigarama. Crvenilo je prešlo u bledilo, a onda je opet pocrveneo. Činilo se da hoće nešto da kaže, ali glas mu jednostavno nije izlazio iz usta. Stajao je tako neko vreme i mlatarao rukama.

– Svi pobijeni! – povikao je najzad.

– A ovaj pobegao! Ne. To nije moguće!

– Stene, sačekaja da vidimo...

– Neću ništa da čekam, File! – zurlao je što je jače mogao. – Zar je to moguće? Devet naoružanih pratilaca nije u stanju da dovede tog ubicu iz Gelepa dovde! I to devetorica odabrana u najvećoj tajnosti! Niko nije znao kojim vozom će ići i u kom vagonu će biti taj prokleti bandit! Niko!

– Možda nekom nije promaklo... – usudi se da primeti Buš.

– Kome to? Misliš na njegove ljude?

– Pa videćemo kada dođe voz...

– Ha, kada dođe voz! – prokomentarisao Abot s gorčinom. – Ništa ja nemam od tog voza, znate li to? Ono što je najvažnije ne stiže tim vozom, šerife!

Poslednju reč gradonačelnik je izrazito naglasio, odnosno, izgovorio sa otvorenim prekorom. To je otprilike trebalo da znači sledeće: da si

onda bio odlučniji i pucao, do svega ovoga ne bi došlo.

* * *

Vest o napadu brzo se pronela gradom tako da je masa sveta prosto nagnula na stanicu. Ljudi su zabrinuto iščekivali dolazak voza, tiho prepričavajući ono što su čuli.

Sumrak se u to doba godine spuštao ranije nego u ostalim mesecima. Bleda kugla sunca nestala je na zapadu i sve je postalo nekako sumornije i ozbiljnije.

Sten Abot se dovezao elegantnim kočijama. Na sedištu vozača nalazio se Mel Ferouz, nesuđeni pravnik i propali student iz Sent Luisa. I mada je bio više revolveraš nego kockar, Abot ga je proglasio za svog advokata i tako ga predstavljao.

Bio je to neugledan čovek, uzanog lica i beskrvnih usana ispod izduženog, šiljatog nosa. Nosio je crni šešir tankog oboda i bio toliko mršav da mu je okovratnik prosto landarao oko tankog vrata. Na levom boku nosio je kolt kalibra 44, marke „smit i veson“. Nije bio naročito društven tako da ga ljudi nisu voleli.

Sten Abot nije želeo da uđe u čekonicu, urednu prostoriju sazdanu od pečene cigle. Ne, za tako nešto bio je previše nervozan. Ušuškan u dugi krzneni kaput hodao je tamo – amo po drvenom peronu, svaki čas pogledajući prema istoku.

I šerif Buš se nalazio na stanici. Stojao je, naslonjen na drveni stub i sa strepnjom iščekivao voz. Osetio

je da nevoljama tu nije kraj, ali šta je mogao? Trebalo je sačuvati razum i pribranost.

Najzad se začuo otegnuti pisak i svaki žamor na peronu je prestao. Svi su se kao po komandi okrenuli na tu stranu i napregnuto iščekivali.

Sekundi su prolazilai sporo kao nikada to tada...

Lokomotiva je još jednom kratko pisnula, a onda izronila iz maglovitog sumraka. Ličila je na zahuktalo gvozdeno čudovište koje niko ne može da zaustavi. Ogromna velika svetiljka žarila je poput svetlećeg pauka i probijala paučinu sumraka.

Prozori na vagonima bili su otvoreni i načičkani glavama putnika. Neki su već mahali prepoznavši bližnje koji su ih sa nestrpljenjem očekivali. Onda je para pokuljala na sve strane i obmotala peron sablasnim dimom.

Ljudi su i nehotice ustuknuli.

Najviše uzdaha izmamio je razvaljeni vagon iz koga su štrčali najrazličitiji nagoreli delovi. Unutra nije bilo nikoga osim šerifa iz Koul Springsa, Fenimora Blajta koji je sišao mračnog izraza lica i kratko se pozdravio sa Bušom.

Iz ostalih vagona počeli su da izlaze putnici i peron je oživeo.

Sten Abot je hitro prišao dvojici šerifa.

– Šta se desilo? – upitao je.

Blajt nabra obrve i uzdahnu.

– Sve sam vam već javio. Jedino ne znate da su pri odlasku banditi pokrenuli voz unatrag i pustili ga da juri bez mašinovođe. Hteli su da

iskoči iz šina i prevrne se. A možete da pretpostavite šta bi tada bilo...

– I onda? – ubaci se Abot nestrpljivo.

– Jedan čovek je uspeo da pronađe kočnicu i zaustavi voz. Posle je dojahao da nam javi šta se desilo.

– Ko je to bio?

Blajt slegnu ramenima.

– Ne znam kako se zove – odvrati posle kraćeg oklevanja. – A nisam stigao ni da pitam. Malo je čudan...

– Gde je? – interesovao se Abot.

Fenimor Blajt se namršti i odmeri gradonačelnika. No, pre nego što je stigao da uzvрати, Fil Buš mu je uputio značajan pogled i on ga je razumeo.

– Ako je među nama iko čudan – dobaci Buš posle nekoliko trenutaka – onda je to sigurno onaj tamo!

Sten Abot je pratio šerifov pogled i sam se okrenuo u tom pravcu.

Iz vagona za konje izašao je visok, vitak jahač na prekrasnom sivkastom belcu. Čovek je bio sav u crnom, samo se u mraku belasala njegova kao sneg bela košulja. Preko leđa imao je preebačen elegantan ogrtač vezan ispod brade. Krajevi ogrtača padali su preko čizama i sedla.

– Ko je to? – upitao je Abot.

– To je on – rekao je Blajt, pokazujući rukom u pravcu Holideja.

– On je zaustavio voz.

– Mel! – pozvao je gradonačelnik svog „advokata”.

Ovaj se pojavi pred njim kao da je uznikao iz zemlje.

– Kaži onome jahaču da ga zovem – naredio je Abot.

Šerif iz Koul Sopringa se neprijetno osmehnuo. To nije promaklo sujetnom Abotu koju se okrenuo i mrzovoljno ga upitao:

– Čemu se smejete, šerife?

– Onaj jahač... – odvratio je Blajt mirno. – Ne izgleda mi kao neko ko će doleteti na vaš poziv...

– Mel će se pobrinuti da dođe – osmehnu se Abot nadmeno. – Na rukama ili na tuđim leđima, svejedno.

Za to vreme Dok je lagano jahao pored stanične zgrade kako bi izbegao gužvu. Iza njega je išao kauboj Pit Garfield trudeći se da ga ne izgubi iz vida. Nešto ga je vuklo prema tom čoveku.

U međuvremenu je Mel Ferouz stigao do Džordžijanaca, otpuštajući dim cigare i klateći se kukovima. Zastao je za tren, a onda pružio ruku i dotakao Migove uzde.

– Traži te gazda – dobacio je hrapavim, neljubaznim glasom i pokazao glavom prema peronu.

Čovek iz Džordžije spusti levu šaku na jabuku sedla.

– Meni nešto kažeš, čoveče? – odbrusio je ledeno.

Ferouz se lecnu. Taj glas... Ipak, morao je da odgovori.

– Da, tebi se obraćam – rekao je, ali sada mnogo blažim tonom. – Gazda ima da ti postavi neka pitanja u vezi napada i...

– Ko je tvoj gazda?

– Gradonačelnik Sten Abot.

– A ko si ti?

– Njegov advokat.

– Pre mi ličiš na razbojničku uštvu nego na advokata – odvrati Dok i pogleda ga pravo u oči.

Bila je to uvreda koju Mel Ferouz nikada nije doživeo. U trenu je prebledeo kao zid i ustuknuo.

– Šta si rekao? – muklo je upitao?

– Dobro si čuo – odbrusi Holidej ne trepnuvši. – A sada se skloni da prođem.

Ne razmišljajući mnogo, ljutiti Ferouz jednom rukom povuče uzde, a drugom pokuša da svuče jahača na zemlju. Bio je to samo očajnički pokušaj koji se završio neuspehom. Naime, Dok je gotovo se ne pomerajući, vrhom čizme pogodio napasnika u grudi i odbacio ga u blato.

Nekolicina ljudi koji su pratili ovi scenu, odjednom su se povukli u stranu i zanemeli. Oni su dobro poznavali levorukog Abotovog „savetnika” i bili sigurni da se stvar neće završiti na ovome.

Ferouz se lagano podigao iz blata, besan kao ris i obuzet željom za osvetom. Još u okretu se namestio što je bolje mogao i potegao svoj „smit veson”.

No, izvukao ga je samo do pola.

Odozgo, sa crnog, lepo ukrašenog meksikanskog sedla u njega je gledala niklovana cev. Bila je to brzina koju pogledom nije uspeo da uhvati.

Pakao, procedio je u sebi kao hipnotisan. Taj kolt!! Gde li ga je već video? Gde? Mora se setiti...

Vratio je revolver u futrolu i jedva čujno uzdahnio.

Što se čoveka u tamnom tiče, on je na prstu okrenuo svoj „linkoln” i vratio ga pod ogrtač.

Sve to trajalo je nepunih desetak sekundi.

Mel Ferouz je ostao u blatu i pogledom ispratio neznanca koji je lagano projahao tik pored njega.

Bila je to prilika za revanš. Ferouz je kleknuo i ponovo izvukao oružje. Metak u leđa – to je bio jedini način da se osveti i uveri sebe da je sve bio samo ružan san.

Lagano je podigao ruku i nanišao.

Odjeknula su dva pucnja!

Naranžasti plamenovi blesnuli su ispod crnog ogrtača čoveka iz Džordžije i Ferouzov kolt je odleteo čitavih pet jardi u stranu.

Besno psujući, „advokat” je otresao ruku utrnulu od udarca olova o revolver. Bio je to pogodak od koga je svima zastao dah!

Među njima je bio i Sten Abot.

Zista, bila je to brzina sa kojom se ništa nije moglo meriti. A tek pogoci! Remek delo streljačke veštine: izbiti kolt iz ruke, a ne povrediti napadača bilo je pravo majstorstvo.

O tome je razmišljao i šerif Fil Buš ćutke zureći u priliku u crnom koja se udaljavala sa perona kao sablast. Ta niklovana cev koju je spazio u magnovenju, ti precizni hici... Onda elegantno odelo i taj konj....

To je mogao biti samo on!

Dok Holidej!

Fil Buš je gledao za jahačem koga je pokrivao suton i mrmljao nešto sebi u bradu.

Sten Abot ga iznenađeno pogleda.

– Šta se događa, šerife?

Šerifove oči su se još više suzile i bore na njegovom čelu postale vidljivije.

– To je on! Niko drugi nego on! – mrmljao je, još uvek gledajući u pravcu u kome je iščezla silueta čoveka iz Džordžije.

– Ko je to „on”? – upita Abot nervozno. – Neki duh?

– Još gore – odvrati Buš mirno.

– To je Dok Holidej!

– Dok Holidej? Jesi li siguran?

U Abotovom glasu osećao se prizvuk iznenađenja, ali i skrivene radosti. To Buš nije mogao da shvati.

– On je – potvrdio je sa sigurnošću.

– Sada se sećam. Bio je već jednom u Santa Feu, u vreme kada je šerifovao Bart Vinen.

– Afera sa braćom Skidmor? Sećam se i ja tih priča... Ali, Holideja nikada nisam video sopstvenim očima. Samo sam ga zamišljao.

– Kako ste ga zamišljali, gradonačelnice?

– Upravo ovako – odvrati Abot mirno.

Fil Buš zavrte glavom.

– Ne volim kada ovakav čovek dođe u grad. On sa sobom donosi samo nevolje i smrt. Videli ste? Farouz je hteo da ga ustreli sa leđa i nije uspeo...

Sten Abot se namršti.

– To što ste videli, zaboravite, šerife! Da li sam jasan?

Buš se kolebao.

– Ali... ovde ima još svedoka...

– Briga me! Važno je da vi ćutite pošto je Ferouz moj čovek od poverenja. A što se tiče Holideja...

– Nemam razloga za hapšenje – prekide ga šerif energično.

– I vi to dobro znate, mister.

Abot se zamišljeno počesa po bradi.

– To nisam ni rekao, šerife.

IV

Sven Abot je došao kući loše raspoložen.

Čekanje na Blezoka se nije isplatilo. Pobegao je i ostavio za sobom nove leševe. A to je značilo veću nagradu na poternicama i nove lovce na uce-
ne koji će pohrliti u Novi Meksiko.

Bilo je malo čudno da bandit ima tako veliko društvo. Po pričanjima svedoka bilo ih je najmanje šestorica. A poznato je da razbojnik Blezokovog tipa ne vodi sa sobom više od dvojice.

Odbijaći dim cigare razmišljajući o svemu, upituo se ka svom kabinetu. U hodniku se gotovo sudario sa suprugom Dženifer, krupnom lepuškastom ženom koja je bila mlađa od njega gotovo petnaest godina. Bila je u spavaćici i zaognuta dugačkim ogrtačem koji joj je pokrivao celu figuru. Njena gusta kosa, išarana sedim vlasima bila je skupljena u punđu, ali joj je lice odavalo zabrinutost, čak bi se moglo reći očaj.

Nešto nije u redu, pomisli Abot i glasno se nakašlja.

– Draga, ti si plakala?

– Jesam.

– A zašto? Šta se desilo? – upitao je osećajući kako ga obuzimaju crne slutnje.

Žena bezglasno zajeca.

– Pobogu, Dženifer, hoćeš li mi reći šta se dešava??

– Kerol...

– Šta je sa njom?

– Ona... nestala je...

– Nestala..? – promuca Abot osećajući kako mu se soba okreće oko glave.

Žena poče glasno da plače.

Iako je toga dana ima dosta uzbuđenja, Sten Abot se jednostavno nije dao.

– Sad prestani! – povikao je oštro. – Kada je pobegla?

Ženi je trebalo neko vreme da se smiri.

– Ne znam... – promucala je brišući suze. – Ušla sam sobu misleći da spava. Znaš, krevet je bio tako namešten kao da... Pokrivač i sve to... Kao da ima nekoga.

– I??

– Zvala sam je ali mi nije odgovorila. Tek kada sam prišla blizu videla sam da je nema. Uplašila sam se. Onda sam videla da je prozor otvoren...

– Prozor?! Zar je poludela?

Žena još jače zajeca.

Abot joj je žurno prišao, obgrlio joj ramena i počeo da je teši.

– Smiri se, draga. Hajde, molim te. Već ćemo je naći...

– Ovo... našla sam na noćnom stočiću... – promucala je žena i pružila mu savijeni papir.

On nešto ljutito progundā i prelete očima preko pravilno ispisanih redova.

„Ja odlazima da nađem Blezoka i da mu se osvetim. Ne tražite me, osveta će biti samo moja. Ubiću ga svojom rukom. Oprostite mi.”

– Ona je poludela! – zaurla Abot.

Žena se trgla i ustuknula.

– Poludela je! – ponovi njen otac stisnutih pesnica. – Kako je mogla

da ode? Kako je mogla tako nešto da mi učini? Meni, baš meni!

Uhvatio se za glavu i dodao mnogo tiše: – Otišla... i to sama... Bez pratnje... novca... – izgovarao je reč po reč.

Supruga ga dotaknu rukom.

– Sten... – šapnula je bojažljivo.

– Ponela je sa sobom... još nešto...

– Šta? – prenu se on zapanjeno.

– Nakit.

Istoga trenutka njegove snažne ruke zgrabiše uplakanu ženu za ramena i počеше snažno da je tresu.

– Šta si kazala? Nakit!!

Uplašena i gotovo bez daha, ona samo bespomoćno klimnu glavom.

– Naš porodični nakit! – ponovio je Abot izbezumljeno. – Ponela je sa sobom dragocenosti koje vrede osamdeset hiljada dolara? Zbog čega?

Ali žena nije znala odgovor na to. Samo se uplašeno skupila, krajnjim naporom se održavajući na nogama. Ona je sve to doživela drugačije od muža koji je još uvek ljutito galamio.

– Naći ću ja tu gospođicu i tako je išibati da će me zapamtiti za ceo život! Moja kćerka... lopov? Osveta, bežanje... sve su to trice i kućine! Ubiću je!

Još nekoliko trenutaka je šetao tamo – amo po sobi, mrmljajući sebi u bradu.

Najzad je zastao i stavio ruku na čelo.

– Ramose! – povikao je glasno.

Vrata u dnu su se gotovo nečujno otvorila i jedan čovek je lagano ušao, saginjući glavu da ne bi udario u dovratak. Bio je to visok Meksikanac,

duge tamne kose, uzanih, živih očiju, gipkih pokreta, brz i opasan kao puma.

Zvao se Ramos Kazbelo i bio je rodom iz El Pasa, siromašnog gradića na samoj granici sa Meksikom. Još kao beba ostao je bez roditelja, a sa četrnaest godina pobegao je iz sirotišta u rodnom gradu i krenuo u svet. Sa šesnaest se obreo u Sokori gde je radio najraznovrsnije poslove kako bi se prehranio. Usput se družio sa sumnjivim tipovima, varalicama i protuvama i od njih polako pekao zanat kockara, bacača noževa i strelca. Međutim, mladić nije imao sklonosti ka razbojničkom životu tako da je sve napustio i došao za Santa Fe. Tu su ga nepravedno osumnjičili da je ukrao konja i za tren oka mu spremili vešala. Srećom, naišao je Sten Abot, uvek odlučan hrabar i predizimljiv. Pošto mu, osim konstatacije da se radi o „prljavom melezu”, niko iz gomile nije mogao dati odgovor zašto bez suđenja i dokaza žele da obese mladića, oslobodio ga je i tražio intervenciju šerifa. U međuvremenu je Fil Buš uhvatio pravog konjokradicu tako da Ramos nije ni prespavao u zatvoru. No, kako posle toga niko u gradu nije hteo da ga zaposli, Abot ga je uzeo kod sebe da mu pazi na konje i radi sve poslove oko kuće.

Ramos se pokazao veoma zahvalnim. Radio je sve od srca, bez govora slušao Abota i pritom ćutao kao riba. Nije bilo posla kog bi se prihvatio a da ga nije obavio valjano i do kraja. Uskoro se u kući Abotovih tako toliko odomaćio da su ga smatrali za svog člana. Jedino ga Mel

Ferouz nije trpeo, ali lukavi Kazbela ga je vešto izbegavao tako da se na tome završavalo.

Sada je stajao pred gradonačelnikom, skoro u stavu mirno.

– Ramose – upita Abot mirno – gde si bio kada je gospođica pobegla?

Meksikanac ga pogleda pravo u oči.

– Senjor – počeo je dubokim, lenjim glasom – senjorita nije prošla ovuda. Glavu dajem da nije.

Abot odmahnu rukom.

– Znam... – promrsio je kroz zube.

– Mala kučka je pobegla kroz prozor. Ha, znala je da pored tebe ne može! Nego, idi i pozovi mi Ferouza, a onda skoči do šerifa i reci mu da dođe. Prokletsvo, naći ću ja nju...

– Si, senjor...

– I pogledaj da li nedostaje kakav konj u koralu!

– Si, senjor...

– I požuri!

Ramos Kazbela je jedva primetno klimnuo glavom i nestao bez šuma.

Sten Abot ljutito huknu.

* * *

U privatnoj gradonačelnikovoj poteri bilo je desetak momaka. Svi oni su znali da ih čeka dobra nagrada ako uspeju i pronađu Abotovu kćerku. Njen otac je bio ubeđen da nije daleko odmakla.

Što se šerifa tiče, on se složio sa svojim pomoćnikom Lu Šajnesom da još malo pročešljaju grad i proveru da li se devojka negde sakrila.

Za to vreme, Mel Ferouz je sedeo u Abotovom kabinetu i čekao. Shvatio je da je u pitanju nešto posebno, od-

nosno da će mu gazda dati specijalni zadatak.

Tako je i bilo.

Pošto se nekoliko puta nervozno nakašljao, gradonačelnik Santa Fea je rekao Ferouzu da njegova kćerka nosi sa sobom dragocenosti vredne osamdeset hiljada dolara.

Levoruki advokat – revolveraš je nekoliko puta zbunjeno zatreptao, a zatim otegnuto zviznuo. Vest ga je prvo šokirala, a onda... onda je pomislio da je došao njegov trenutak.

– Šta nameravate sa mnom? – upitao je polako.

Abot zagrze vrh cigare i s nadom odmeri svog advokata. On mu je bio poslednja šansa.

– Poći ćeš za njom – rekao je tiho. – I to sam... Moraš je pronaći i vratiti nakit.

Ferouz se nasmeši.

– A ako se ne vratim?

– Ne pričaj gluposti – obrecnuo se Abot. – Još uvek imam moć da te ubacim na svaku poternicu na srednjem zapadu! I tebe i nakit!

– Da, to mi je jasno.

– Osamdeset hiljada je lepa suma, ali se zbog nje ne isplati postati izdajnik. Naročito ne u tvom slučaju...

– Ma, samo sam se šalio – brzo se povukao Ferouz. Ipak, postojalo je još nešto što ga je tištalo.

– Taj nakit... – počeo je obazrivo.

– Verujem da вреди mnogo više kada vam je toliko stalo... Čini mi se više od sopstvene kćerke.

Stari ga preteći odmeri.

– Bilo bi ti bolje da time ne zamaraš mozak, Mel. To je porodičan nakit,

sveta uspomena. Ne znam da li to možeš da razumeš...

– Pokušaću – odvrati ovaj hladno.

– Znaš, najvažnije je da stigneš do Kerol pre nego što ona pronađe Blezoka. U suprotnom ne dajem ni cent za tvoju kožu.

No, Ferouza nije uznemirila ova primedba.

– Ima još nešto – kazao je pognuvši glavu. – Ja ću doneti nakit, ali tražim nešto za uzvrat.

– Koliko? – upita brzo Abot.

– Ne „koliko”, već „koga”.

– Koga? Tražiš neku osobu?

– Vašu kćerku. Ili da se lepše izrazim, želim njenu ruku. Mislite li da bih bio loš zet za ovu kuću?

I pored ozbiljne situacije u kojoj se nalazio, Sten Abot se jedva suzdržao da se od srca ne nasmeje. Tačnije rečeno, ovo je bilo nešto najneočekivnije što mu se dogodilo za poslednjih nekoliko godina. Njegova Kerol i taj bedni advokat–revolveraš! Pa to je da čovek pukne od smeha!

Međutim, Abot je bio lukav i znao da sada nije trenutak da ga odbije. Prvo je želeo dragocenosti i kćerku. O onome što sledi nije sada mogao da razmišlja.

– Mel! – oštro ga je prekoreo.

– Kako da pričamo o tome u trenutku kada Kerol srlja u smrt?

– Hoću samo vašu reč – nije popuštao Ferouz.

– Moju reč imaš – procedio je Abot.

– Ali, ne zaboravi da ti je potrebna i njena!

Mršavko se zadovoljno osmehnu.

– Sa njom ću mnogo lakše! – odvratio je ustajući.

Za to vreme jahači iz Abotove potere bučno su projurili glavnom ulicom i u galopu napustili grad. Pod kopitima njihovih konja pucala je ledena kora, a hladno blato prštalo je na sve strane.

U senci jednog stuba, pritešnjena iza napuštenih i polomljenih zaprega, ocrtavala se silueta neke žene. Stajala je potpuno nepokretno sve dok jahači nisu prošli i topot njihovih konja nije zamro na kraju ulice.

Posle toga se žena sa maramom preko glave odvojila od stuba i držeći se senke zidova, krenula prema „Grand central kafeu”. Imala je veliki tamnozeleni ogrtač koji joj je skrivao sve osim lica. Hodala je žurnim, sitnim korakom, neprestano se osvrćući.

V

Negde oko deset sati uveče kauboj Pit Garfild napustio je „Grand central kafe” i uputio se prema gradskoj štali, nameravajući da prespava noć na seniku.

Gotovo u isto vreme Dok Holidej je krenuo ka svojoj sobi. Iza njega je ostao poluprazan salun i nemi pogledi gostiju. Vlasniku, Bazu Bertoldu laknulo je kada je Džordžijanac ustao i uputio se na sprat, ka sobama. Kratko je udahnuo i uzeo piće znajući da više ne mora da strepi za staklariju i nameštaj.

Igrači bilijara su za trenutak zastali, a Šon Egar je mračnim pogledom

ispratio vitku Holidejevu figuru. Međutim, nije želeo ništa da reskira. Ako je verovati svim pričama, taj čovek je imao oči na leđima i šest pari ruku kada je potezao kolt.

Popevši se na sprat, Dok je pred vratima kratko zastao, raskopčao kaput i približio ruke bokovima. Da li je to bilo neko posebno čulo ili skoro nečujan šum iz sobe, tek, osetio je da unutra ima nekoga.

Klopka?

Ko je mogao biti u pitanju? Šon Egar je ostao u sali, a pomoćnik šerifa je izašao napolje. Nije mogao da pretpostavi ko bi to mogao biti...

A možda se i varao, možda unutra nije bilo nikoga.

Zato je pažljivo okrenuo bravu, lako odgurnuo vrata i munjevito se „prilepio” uza zid. Nekoliko trenutaka je pažljivo osluškivao. I zaista, iznutra se ništa nije čulo. Stao je na ulaz, a njegova ogromna senka pala je na drveni pod sobe.

Još uvek na oprezu, prišao je stolu i kresnuo šibicu. Plamen je prineo pod staklo i pokrenuo fitilj na gore. Kada je svetlost preplavila taj deo sobe, čuo je da neko zatvara vrata i okrenuo se. Iako mu je ruka pošla ka revolveru, u trenu je zaustavio jer je pravo pred sobom, naslonjenu na vrata, ugledao – jednu devojk!

Ovome se zaista nije nadao.

– Nemojte da vičete! – zamolila je drhtavim, isprekidanim glasom.

Holidej je lagano skinuo šešir i stavio ga na stolicu.

Devojka je bila veoma mlada: imala je lepe krupne oči, pravilna usta

i ljupke crte lica. Iako je imala maramu preko glave i bila zaogrnutu toplim vunanim šalom, odmah se videlo da je prava lepotica.

– Slučajno sam ovde – kazala je još uvek ubrzano dišući. – Znate, oni me gone – dodala je i pogledala ga kao preplašena srna. – Jednostavno sam morala da odem...

Dok je lagano izvadio cigaru.

– Od koga ste pobešli? – upitao je.

– Od kuće. Ali oni me jure... Na sve strane... Mislila sam da me ovde neće tražiti. Jer, potera je otišla iz grada.

– Ko ste vi?

– Ja sam Kerol... Molim vas da me ne odate. Ostaću samo malo, dok sve ne prođe, a onda odlazim...

– Kuda? Napolju je hladno. Zar ste sasvim sami?

Klimnula je glavom i dalje stojeći naslonjena na vrata. Činilo se da još uvek nešto osluškuje.

– Mora da imate jak razlog za bekstvo – konstatovao je Dok. – Kuda ste se uputili?

Kerol Abot slegnu ramenima.

– Ja... ne mogu vam ništa reći. I nemojte više ništa ni da me pitate.

Dok klimnu glavom i koraknu da malo priguši svetlo. Devojka je njegovu kretnju protumačila na svoj način i trgla se; izvukla je ruku ispod ogrtača čvrsto stežući mali revolver.

On zastade.

– Hteo sam da uvrnem fitilj – rekao je.

– Dobro, ali... Ne pokušavajte da me predate. Pre bih umrla!

– Sve će biti u redu – odvrati Dok što je mirnije mogao, videvši da devojka drhti.

– Obećavate li?

– Verovaćete mi ako obećam?

– Hoću. Vi ste stranac i niste kao ovi ovde. I ne znate ništa o tome...

Govorila je isprekidano i nepovezano. U svom strahu da je neko ne otkrije mogla je svakoga časa da pritisne oroz, nesvesna svoga postupka.

Zato je Dok rešio da reaguje.

– Dajte mi revolver, gospođice.

– Ne, to nikako!

– Čujte me, mlada damo, ako mislite da ostanete, ne želim da ta stvarčica slučajno opali. Osim što može da me pogodi, taj hitac bi dozvao i poteru, zar ne? Zato mi dajte oružje.

Nekoliko trenutaka se kolebala, a onda spustila ruku.

Holidej je ispružio dlan...

Iznenada su se iz hodnika začuli glasovi praćeni bukom. Kerol Abot je vratila ruku pod ogrtač i sa očajanjem pogledala u Holideja.

– Budite mirni! – dobacio joj je tiho.

Neko je u blizini otvarao susedna vrata i vikao. Čule su se psovke, vika i bat čizama. Bilo je očigledno da neko silom otvara sve sobe na spratu i pregleda ih.

Dok je odmah prepoznao glas pomoćnika šerifa, Lu Šajnesa. Na licu mu se pojavilo nešto kao osmeh; ovog nadmenog zvezdonosca dočekaće na pravi način.

I stvarno, kada je Šajnes jednim udarcem u bravu otvorio vrata sobe, našao se pred niklovanom cevi Holi-

dejevog kolta. Zastao je i ukočio se kao da je ugledao zvečarku. Ipak, pogledom je pretražio svaki ćošak.

– Ovo je moja soba – dobacio je Dok ledeno.

Pomoćnik šerifa kao da ga nije čuo.

– Da li je tu? – upitao je hrapavim glasom.

– Ne znam o čemu govorite – odvratio je Džordžijanac.

– Viđena je u blizini i verovatno je ušla ovamo. U ostalim sobama nije i zato... Sigurno je kod vas! Pretrešćemo sobu!

– Po čijem nalogu?

Lu Šajnes ga odmeri s mržnjom.

– Po mome!

– Pokažite ga!

– Pokazao bih vam ga da mi niste uperili tu pucaljku u glavu!

Dok munjevito obrnu kolt oko prsta i vrati ga u futrolu.

– Pokažite ga sada! – odvratio je glasom koji je odjeknuo kao pucanj biča.

Lu Šajnes više nije bio tako siguran u sebe. Naravno, nikakvog naloga nije bilo, pa nije preostalo ništa drugo nego da pređe u napad.

– Ona je ovde! – povikao je tvrdo-glavo. – A vi je krijete!

– Vi ne znate šta govorite – odbrusi Holidej sa vidnim omalovažavanjem.

– Ja sam došao ovamo da spavam i to ću učiniti. Uopšte me ne interesuje tvoje jurcanje po gradu i priča o skrivalicama!

– Ali... ja hoću da se uverim da li govorite istinu – nije odustajao Šajnes.

– Sutra! A ako sledeći put dotakneš ovu bravu bez pitanja, pucaću kroz ključaonicu i pogoditi te pravo u stomak!

– To ćemo videti! – zapreti pomoćnik šerifa razdraženo.

– Da, ali na onom svetu – dobaci Holidej hladno. – Tako se ne ponaša jedan predstavnik zakona, samo da znaš! – dodao je i polako krenuo prema vratima. – Uostalom, ako ti još nije jasno. pitaj Fila Buša. Tako se zove ovdašnji šerif, zar ne?

Lu Šajnes se povlačio hodajući unazad.

– Platićeš mi ovo, prokleti kockaru – progundao je s mržnjom. – Ti si...

Holidej zatvori vrata za njim.

Neko vreme je napregnuto osluškivao, zamišljen i nepomičan. Ko zna, možda se Šajnes vrati sa Bušom i optuži ga da je devojka kod njega... I šta će onda? Nije znao koliko je prekršila zakon i šta se stvarno događa. Uostalom, to ga nije ni interesovalo. Sutra je nastavljao dalje i želeo je dobro da se odmori.

Srećom, sve je bilo mirno i tiho.

Devojka je izašla iza zavese, još uvek bleđa i uplašena.

– Moram da idem – kazala je tiho. Zatim je svojim krupnim očima osmotrila strančevo lice i ljupko se nasmešila. – Znala sam da nećete da me predate...

Dok primeti da više ne drži oružje u ruci.

– Kako ste ušli ovamo? – upitao je. – Salun je pun...

– Sa zadnje strane, kroz kuhinju.

– I niko vas nije video?

– Pa... malo sam tresnula kuvara. Nije jako... samo da bih prošla...

Nebesa, pomisli Holidej u sebi. Šta je nateralo ovako lepu devojku da beži od kuće? I kuda je krenula tako sama, kroz hladnu i opasnu noć? Bilo bi najbolje da je zadrži i natera da razmisli...

Zato je rešio da pokuša trudeći se da mu glas deluje umirujuće.

– Ne znam zašto bežite i na koju stranu. Ali mislim da ova noć nije za putovanje. Ostanite ovde u sobi i krenite ujutro!

Ona odmahnu glavom.

– Ne, ne, moram sada. Imam konja, ne brinite. Naći ću ga već nekako...

– Dobro, kako želite. Ali ovuda ne možete natrag – pomenuo je. – A ni kroz kuhinju. Kuvar se sigurno već osvestio.

Kerol priđe prozoru i polako ga otvori. Za trenutak se trgla jer ju je oštar zimski vazduh zapljusnuo kao ledeni šamar...

– Ovo je visoko – dobaci Holidej prilazeći. – Još uvek ste rešeni da odete?

– Jesam – potvrdila je odlučno. – Hoćete li da mi pomognete da siđem?

– U redu, držaću vas za ruke. Čim dodirnete nogama tle, sklopčajte se i prevrnite nekoliko puta. Da li me razumete?

Kerol je ćutke potvrdila. I dok je opkoračivala prozor Džordžijanac je primetio da na sebi ima jahaće pantalone i da u ruci drži kovčežić od izrezbarenog drveta.

– Srećno! – dobacio je tiho.

Kerol Abot je skliznula prema tlu; začuo se tup udar posle koga su sledili koraci.

Uspela je.

* * *

Štala se nalazila na samom kraju grada. Bila je to stara brvnara sa naherenim krovom, ali je bila prostrana, a drveni bokosovi za konje uvek čisti. Već petnaest godina ih je održavao i brinuo o konjima Pet Parker, četrdesetogodšnji usamljenik koga su svi u gradu zvali „momak”. Provodio je puno vremena u štali i znao sve žitelje grada, mnoge njihove tajne i navike. Voleo je čašicu, ali nikada nije dozvolio da mu viski pomuti pamet.

I te večeri je zastao na vratima i pažljivo osmotrio ulicu; kada se uverio da nema nikoga, ušao je u štalu i upalio fenjer. Brzo je prišao jednom vrancu, spretno ga osedlao, uz sedlo stavio presavijeno ćebe, a sa druge strane „dobro” napunjene bisage. O jabuku sedla okačio je čuturicu sa vodom presvučenu kožom.

I taman kada je završio posao, na vratima se začulo tiho kucanje.

Izbrojao je četiri kratka udarca i požurio da otvori vrata.

Unutra se prvo uvukao skut širokog, tamnozelenog ogrtača, a onda i cela figura.

– Da li je gotovo, Pete? – upitala je Kerol Abot.

Štalski „momak” je zavrteo glavom.

– Mis Kerol, ako za ovo sazna mister Abot, obesiće me!

– Ne brini, neće saznati...

– Da li vas je neko video?

– Nije. Evo pedeset dolara koje sam ti obećala.

Na te reči Parkerove oči zasijaše. Bio je to novac o kome je mogao samo da sanja. Toliko ne bi uštedeo ni za pola godine.... A sada? Sada je mogao da naručuje i plaća odmah... kao pravi džentlmen.

– Hvala, ali... Najbolje da požurite, mis Kerol. Ovuda su malopre projahali neki konjanici. Nije mi jasno zašto toliko jure?

Devojka je svoj kovčežić umotala u ćebe i na krajevima obmotala kanapom. Zatim je sve to ponovo stavila na sedlo. Pet Parker joj je pomogao i svaki čas pogledao na vrata. Imao je neki loš predosećaj...

– Čuo sam nešto napolju – kazao je posle kratkog obostranog ćutanja.

– Samo se smiri – dobacila je devojka pribrano. – Otvori mi vrata, a ja ću izvesti konja.

U istom trenutku vrata su se otvorila, a Parker i devojka zastali su kao ukopani.

Na ulazu se pojavila visoka figura pomoćnika šerifa, Lu Šajnesa. Ugleđavši devojku, zlobno se iscerio. U ruci je držao revolver.

– Gle, gle! – uzviknuo je pobedonosno. – Ptičica iz gradonačelnikovog kaveza je spremna da poleti! Kuda, po ovoj hladnoći?

Devojka je prebledela i grčevito stisnula oružje pod ogrtačem.

Moraće da puca!

To je bio jedini način da ostvari ono što je naumila! Sada je niko ne može sprečiti da odjaše! Baš niko! Ni Lu Šajnes, ni otac, ni ceo Santa Fe!

Pet Parker je uzmakao, pogledom tražeći način da šmugne.

– Ti, ne mrdaj! – presekao ga je Šajnesov glas. – Nas dvojica ćemo se kasnije obračunati!

Kerol Abot je još uvek stajala kao kip.

Iskusni pomoćnik šerifa odmah je posumnjao da devojka nešto krije pod ogrtačem. Zato je u dva koraka našao pored nje i zgrabio je oko pasa.

– Nee! – vrisnula je Keroil. – Pušti me! – dodala je otimajući se tako snažno da joj je ogrtač skliznuo na zemlju i sa sobom povukao vuneni šal. Iznenada se njena divna kosa rasula po ramenima i Šajnes je pogleda sa divljenjem. Istog časa osetio je želju za njom, tom nedostižnom Abotovom princezom, čija lepota mu je mutila pamet. Pa niko ga neće videti, noć je...

Smetao mu je samo Pet Parker, ali on je bio suviše uplašen za svoju kožu.

– Vuci se napolje! – proderao se na njega Lu. – Videćemo kasnije da li da te za ovo obesim ili ne...

Naravno, štalski „momak” Pet izleteo je iz štale kao iz puške. U ruci je stezao novčanicu od pedeset dolara, srećan što ju je sačuvao.

Za to vreme snažni Šajnes je bacio devojku na gomilu sena u uglu, ispod samih drvenih lestvi koje su vodile na senik. Ona je pokušala je da

ustane, ali su je snažne muške ruke pritisnule svom snagom. Već sledećeg trenutka na licu je osetila njegov dah, dok mu se u očima ogledala satanska požuda.

Nije želela da je poljubi pa je okrenula glavu, ali ju je on zgrabio za kosu i okrenuo joj lice prema sebi.

Imala je još toliko snage da ga plju-
ne...

– Trista mu kravljih repova... – začuo se iznenada nepoznat muški glas.

Lu Šajnes se ukočio. Trebalo je brzo ustati i dohvatiti kolt ma ko da je u pitanju...

No, bilo je kasno jer je dobio takav udarac da je istog trenutka izgubio svest. Nije stigao ni da jaukne već je pao kraj devojke kao trupac.

Kerol Abot je otvorila oči i iznad sebe ugledala džinovsku priliku Pita Garfilda. Stajao je tamo onako simpatičan, plavokos i plavook, sa par strukova slame u kosi i na ramenima.

Nekoliko trenutaka su se ćutke posmatrali.

Najzad je Pit Garfild pocrveneo kao školarac. Učinilo mu se da nikada nije video lepše stvorenje od devojke koja je ležala na slami, više iznenađena nego preplašena.

Bez reči joj je pružio ruku i pomogao joj da ustane.

Tek kada se podigla, devojka je bila svesna sa kakvim divljenjem je posmatra ovaj plavokosi džin. Što je još čudnije, ništa je nije pitao, ništa ga nije interesovalo.

A mlatnuti tako pomoćnika šerifa nije bila naivna stvar.

Kerol baci pogled prema osedlanom konju.

– Ja sam Pit Garfild – predstavio se mladić. – Spavao sam gore kada sam čuo vrisak...

– Napao me je – odvratila je zadihano. – Nisam mogla da se branim...

Odmerio ju je zaštitnički i sa razumevanjem.

– Nemojte sami da idete noću – posavetovao je..

Glasno je uzdahnula.

– Ali... ja moram sada da krenem...

– Kuda? Napolju je noć, hladno je...

– Ipak ću morati! – odvratila je i uhvatila konja za uzdu.

Žurilo joj se. Vrata su bila otvorena i svakog trenutka je neko iz potere ili čak sam šerif Buš mogao da vidi svetlost i navrati.

– Trista mu... Oprostite, ali ne puštam vas samu ne zvao se ja Pit Garfild iz Montane.

U njenim očima pojavila se panika.

– Ali, ja moram...

Garfild klimnu glavom.

– Razumeo sam, vi morate... Ali ne sami. I ja idem sa vama...

Devojka uzdahnu. Sada nije imala vremena da se prepire sa njim jer je Šajnes mogao da se osvesti ili pak neko da je spazi sa ulice...

Osim toga, Garfild je već sedlao svoju kobilu.

– Stvarno idem sa vama – ponovio je svečano. – Ne puštam vas nigde... – dodao je zaljubljeno.

Nekoliko minuta kasnije dve prilike na konjima napustile su grad i uputile se preko promrzlih polja. Ketrin Abot nije marila za iznenadnu pratnju koju je dobila. Sada joj je bilo najvažnije da se što više udalji od Santa Fea.

Zato se okrenula i još jednom pogledala krovove rodnog grada. Videli su se samo još nekoliko trenutaka, a onda ih je zaklonio šumarak na bregu.

Piter Garfild ju je pratio u stopu.

Jahao je u susret svojoj sudbini...

VI

Ovoga puta Dok je na vratima sobe začuo jasno kucanje.

San mu nije dolazio na oči pa je sedeo za stolom i ređao karte. Čim je začuo kucanje, mahinalno je pogledao na džepni sat koji je ležao na stolu: bilo je tačno jedanaest.

Lagano je ustao i otvorio vrata. Nije se iznenadio kada je pred sobom ugledao šerifa Fila Buša.

– Sami ste? – upita čovek sa zvezdom.

– Zar je vaš pomoćnik rekao suprotno? – upita Džordžijanac umesto odgovora.

Šerif bez oklevanja uđe u sobu i zabaci šešir na potiljak.

– Vi ste prava nevolja, Dok. Hm... sve je počelo od voza u kome ste i vi bili. Blezok pobegao, onoliko ljudi pobijeno, zar ne? Zatim prepirka u salunu, nestanak Abotove ćerke... a sada i taj vaš kauboj.

– Kauboj?

Fil Buš se okrenuo i podozrivo ga odmerio.

– Neki su čuli kada je rekao da ide da spava na seniku u štali – nastavio je šerif. – Međutim, tamo ga više nema. Otišao je, ali ne sam.

– Budite jasniji, šerife!

– U redu, pokušaću. Lu Šajnes je uhvatio devojkicu u svađi baš kada se spremila da krene. U rvanju sa njom neko ga je snažno lupio u glavu tako da je izgubio svest. Kada se probudio devojke nije bilo, a nedostajala su i dva konja. U uglu senika još je bilo toplo od tela nekog spavača. Prost zaključak, zar ne?

– Da li je?

– Vi nemate veze s tim?

Dok se hladno osmehnu.

– Ne vidim mogućnost da budem na dva mesta, šerife.

– To zvuči neuverljivo, Dok. Ipak, da znate da Kerol Abot jaše u susret Blezoku. Ostavila je pismo u kome saopštava ocu da ide da ga ubije i osveti se za nanesenu sramotu. Vi znate ko je Blezok?

– Čuo sam.

– Vaš prijatelj, kauboj, jaše sa njom. Oboje će poginuti ako ih neko ne spreči i vrati natrag.

– Zašto ste vi tu, šerife?

– Zar kauboj nije vaš prijatelj?

– Ja nemam prijatelja, šerife – odvrati Dok metalnim glasom.

Fil Buš se nakašljao i nastavio:

– Gradonačelnik je već poslao potera, a traži ih i njegov čovek od poverenja, Mel Ferouz. A taj će ih naći, makar prevrnuo i zemlju i nebo.

Holidej je pokupio karte sa stola i složio ih u špil.

– Mene ne zanimaju nevolje vaših građana, šerife – rekao je najzad. – Ovde sam samo u prolazu i sutra nastavljam dalje. A što se tiče kauboj... putovali smo zajedno vozom i to je sve. A vaš gradonačelnik trebalo je bolje da čuva kćerku.

Šerif je podigao glavu duboko udišući vazduh oko sebe.

– Mislim da vi ne upotrebljavate ženski parfem, Dok – dobacio je tobože uzgred. – Ona je bila ovde? – dodao je jedva čujno.

Džordžijanac je ćutao. Fil Buš nije bio loš čovek, ali on nije želeo da mu se poverava.

– Želeo bih da spavam – promrmljao je izbegavši odgovor. – Imate li još kakvih pitanja, šerife?

– Za sada ne, ali ujutru... Uostalom, možda vas sutra poseti i Sten Abot. On će želeti da sazna...

– Ne bih mu preporučio da dolazi – prekide ga Dok hladno.

Fil Buš namesti šešir i uputi se prema vratima.

– On se ne plaši nikoga, mister.

– Ni ja – odvrati Dok mračno.

Čovek iz Džordžije pogledao je u svoj džepni časovnik. Treperava svetlost šibice pravila je lelujave senke, ali je ipak video ono što je hteo.

Bilo je dva posle ponoći i nije mu se spavalo.

I ma koliko uveravao sebe da mu je svejedno, odlazak Pita Garfilda

nije mu davao mira. Kauboj je otišao sa nesmotrenom mladom devojkom koja se tako glupo upustila u ozbiljnu avanturu. Po svemu sudeći, mladić se zaljubio i sada bio spreman na sve samo da bi ostao uz Kerol Abot.

Pit Garfild je bio momčina kakvih je na Zapadu bilo sve manje; mladić široke duše, dobra srca i snažnih mišića, osoba koja je trebala da se rodi u ono pionirsko doba kada su na Zapadu vladali čast i poštenje, a zadata reč bila jača od zakona.

Ustao je i obukao kaput. Inače, svo vreme je ležao poluobučen, sa pokrivačem prebačenim preko bokova.

– Prokletstvo! – procedio je kroz zube, ljut na sopstvenu sentimentalnost.

Nešto kasnije, kroz opusteli Santa Fe projurio je jahač na divnom indijanskom ždrepcu. Ogrtač mu je vijorio na vetru i u toj zimskoj noći izgledao pomalo nestvarno.

Dok Holidej nije mogao da pobegne od sudbine koja ga je nosila putevima prepunih okuka na kojima je vrebala smrt.

Ramos Kazbelo je samo iskrsnuo na vratima, nečujno kao senka.

Sten Abot je iskapio čašu sa viski-jem i mrzovoljno ga odmerio.

– Ne volim kada se tako ušunjaš – promrmljao je, jezika zadebljelog od pića. – Šta je bilo? Našao si ga?

Meksikanac je odmahnuo glavom.

– Nisi? Zašto nisi, do vraga?

– Nije u sobi, senjor.

Abot ustade iz fotelje.

– Hoćeš da kažeš da je otišao? U ovo doba noći? – Kako znaš da je tako? – obrecnuo se.

– Topla postelja, nema konja, sve mirno. Ima i tragova.

– Na koju stranu?

– Prema jugu.

– Hoćeš li da ti izvlačim reči klještima? Zar je samo njegov trag tamo? A njen?

– Ima više tragova, senjor. Ne znam šta biste vi voleli da čujete?

Rekao je to učtivo, ali je Abot u tim rečima osetio zrnice otrova, pa je začutao. Zaista, šta bi još hteo? Potera krstari krajem, Fil Buš i Lu Šajnes pretresaju grad, a Mek Ferouz je krenuo sam, i on sa istim ciljem. Još mu je preostalo da sutra telegrafiše ostalim naseljima, da opis begunaca i obavesti ih o svemu što se dešava. Devojkicu će lako prepoznati i to je bilo najvažnije.

Ali ovo sa Holidejem... Nije verovao da će on lako upasti u zamku, odnosno, nije ni znao kuda je čuveni revolveraš odjahao. Lično bi više voleo da je porazgovarao sa Holidejem i znao na čemu je. U ovom trenutku je o njegovim namerama mogao samo da nagađa...

Više nije imao kome da se obrati. Uradio je sve što je mogao i sada mu je preostalo samo da čeka.

Ali... on nije voleo čekanje i neizvesnost. U pitanju je bio porodični nakit i život njegove kćerke. Jeste da je posleo Ferouza kao „specijanog tragača“, ali šta je mogao jedan levoruki

revolveraš protiv tipa kakav je Blezok?

Ne, to nikako!

Njemu bi mogao da parira samo Dok Holidej!

A on mu je izmakao pred nosom. Ispario je i odjahao prema jugu.

Izgleda da su svi putevi iz Santa Fea vodili na tu stranu.

Ramos Kazbelo je nepomično stajao i čekao. Minuti su prolazili...

Onda je Abot lupio šakom o sto.

– Ramose! – povikao je. – Hoćeš li da jašeš sa mnom?

Ovaj kratko klimnu glavom.

– Dobro! Onda pripremi konje, jednog rezervnog, i hranu za put. Ponesi puške, dosta municije i toplu ćebad! Hajde, požuri! I nikome ni reči! Ni mami Dženifer!

– Si, senjor!

Kada je nešto kasnije Fil Buš došao kod gradonačelnika kako bi ga obavestio da mu kćerka nije u gradu, zatekao je samo tišinu. Kuća je bila mračna i pusta, a u Abotovom kabinetu nije bilo nikoga.

– Sada još i on... – promrlja šerif i krenu nazad.

* * *

Bilo je podne poslednjeg dana novembra kada su trojica konjanika ujahala u Kenjon Siti. Njihova lica bila su zarasla u brade, leđa umorno povijena, a sve ih je prekrivala neobična prašina tamnosive boje.

Od napada na voz kod Koul Springa prošlo je tri dana.

Kenjon Siti se nalazio na jugoistoku, negde na sredini između Santa Fea i Koul Springa, nekih četrdesetak milja udaljen od Rio Grande. Bilo je to malo naselje u brdima koje je, slično Akomi na drugoj strani planine, bilo osuđeno na lagano propadanje.

Trojica jahača približila su se prvim kućama kada je sveštenik male crkve snažno povukao uže: zvono je odjeknulo kao udar kamena o zaleđeno staklo. Ostavivši uže da se klati, čovek u mantiji je izleteo na zadnji izlaz i pojurio koliko god su ga noge nosile. Bio je gologlav, iskolačenih očiju i lica koje je odavalao užasan strah. Pridržavajući obema rukama skutove mantije, trčao je prema centru, zadihan i izbezumljen kao da je video samu Smrt.

A Smrt je zaista ujahala u Kenjon Siti, ovoga puta u obličju trojice umornih konjanika, išibanih planinskim vetrovima i mrazom.

Što se sveštenika tiče, on je prepoznao jednog među njima, onog najkrupnijeg i najupadljivijeg. Sada je trčao do šerifa da mu to javi. Bio je preplašen i predosećao je neku nesreću. A šerifova kancelarija učinila mu se dalja nego ikad.

Čuvar zakona u ovom zabitom planinskom gradiću bio je Djuk Malori, nekada davno uspešan i poznat šerif. Sada, nekoliko meseci pred penziju, provodio je svoje poslednje radne dane u zabačenom mestu u kom nije bilo velikih nevolja. Tamo su retko svraćali stranci i banditi jer u tako

siromašnom i zabitom mestu nisu imali šta da opljačkaju.

Sada je stajao na pragu kancelarije i iznenađeno posmatrao sveštenika koji je nezgrapno trčao gazeći po blatu i barama.

– Šerife! – povikao je prilazeći. – Brzo! On dolazi! Odmah sam ga prepoznao!

– Koga to, oče?

– Njega. Jednom sam video kako je u Albuquerku ubio dva čoveka u banci! To je bilo strašno! Sada jaše ovamo, sa još dvojicom! Morate ga spremno dočekati!

Djuk Malori je pogledao niz ulicu, ali nije video nikog.

– Recite mi polako, oče. Ko dolazi?

Ovaj duboko udahnu i pogleda oko sebe:

– Prust Blezok!

Šerif Malori vidno preblede, a ljudi koji su se okupili oko njih uplašeno ustuknuše.

– Da li ste sigurni u to, oče?

– Jesam! Kao što vas gledam. On je! Ide ovamo!

Djuk Malori pogleda na poternice za Blezokom koje su bile prikucane na drvenoj tabli pored ulaza. Jedna je bila od pre tri meseca, a druga od juče. Nagrada za živog ili mrtvog bandita bila je petnaest hiljada dolara.

Sveštenik je takođe pogledao na istu stranu.

– Bolje da to iscepate, šerife – predložio je.

Maloriju se učini da mu srce kuca pod grlom. No, nije smeo da pokaže koliko se boji. Naprotiv, morao je da

ohrabri ljude i pokaže se kao pravi šerif. Zato je rekao – Možemo da zaradimo ovaj novac. Ko hoće, sada ima šansu...

– Nije vreme za viceve, šerife – dobio je neko.

Nije prošao ni minut, a Malori i sveštenik su ostali sami.

– Pobegoše... – promrmlja sedokosi šerif koji je sanjao o penziji.

– Bežite i vi! – uzviknu sveštenik.

– Ja moram da ostanem – odvratio je tiho i proverio magacin svog izlizanog kolta.

– Šta? Vi ste poludeli, šerife! Blezok ne daje ni pet para za značku koju nosite! Bežite dok nije kasno!

No, iskusni Malori je znao šta mu je činiti.

– Ja sam šerif, oče. Istina da nisam bog zna šta i da sam na kraju radnog veka, ali... moja je dužnost da ga uhapsim...

– Pa, ubiće vas! – odbrusio je sveštenik osvrćući se.

Šerif samo slegnu ramenima.

– Jednom i to mora da dođe.

U istom trenu jahači su se pojavili na početku ulice. Sveštenik ih je spazio krajičkom oka, prekrstio se i... nestao.

Kenjon Siti je ostao pust.

Djuk Melori je tromim korakom sišao sa trema i izašao na ulicu.

Posetioци su se približavali.

Blezok je jahao napred dok su Edi Karmodi i Džek Largo bili nešto pozadi. Sedeo je malo pognut, odeven u šareni pončo koji je prebacio preko iznošenog kaputa zelene boje. Veliki šešir sa obodom bez oblika natukao

je do samih obrva. Donju polovinu lica prekrivala mu je kovrdžava brada tako da nije izgledao nimalo prijateljski.

Karmodi je imao neku sivu bezobličnu jaknu i svoje žute kožne rukavice, dok je Largo drhtao od zime u tamnom kaputu čiji su mu rukavi dopirali tek do lakata.

Malori je zastao na sredini ulice kao da se još uvek premišlja.

Ugledavši ga, jahači se zaustaviše na pristojnoj udaljenosti.

Blezok se kratko nasmejao i rukom dodirnuo svoj „sketergan“, skraćenu pušku sa dve cevi i velikim kundakom. Oružje je bilo smešteno u posebno napravljenu futrolu i bandit je njime rukovao brzo kao ostali revolverom. Ali, dejstvo mu je bilo trostruko jače i razornije.

Pošto su ostali otišli svojim putem, njih trojica su se naoružali u Blezokovom skrovištu i poneli dosta hrane u bisagama, za slučaj da naiđu na neku poteru. Ništa ne objašnjavajući, bandit je skrenuo sa puta ua Santa Fe i sišao niže, ka jugu. Naravno, Karmodi i Largo su se bunili, ali ih je Blezok umirio lepim obećanjima.

Na, nisu ni smeli da mu se otvoreno suprotstave jer su svi bili u istom položaju, progonjeni i učenjeni. Povratka nije bilo, osim kroz barutni dim, još dalje prema visokim planinama, a zatim preko Pekosa i dalje prema Oklahomi.

Djuk Malori je i dalje stajao na sredini ulice; stajao je malo povijen, ali odlučan i rešen da pokuša. Znao je da nema šanse, ali ipak...

Možda bi sve bilo drugačije da su ga ljudi podržali, odnosno hrabro isturili cevi pušaka bar na nekoliko okolnih prozora.

Ali, protiv ovakvog bandita i višestrukog ubice niko nije želeo da reškira.

Niko, osim šerifa...

– Blezok! – viknuo je Malori, a glas mu je u ovakvoj tišini delovao nekako šuplje i prazno.

Ovaj se zlobno iscerio.

– Izgleda da imamo doček! – dobacio je podrugljivo i poterao konja još bliže. Karmodi i Largo su krenuli za njim, ispod oka odmeravajući sve prozore i krovove. No, nisu primetili ništa sumnjivo. Poneka glava bi izvirila iza zaves, a zatim se hitro sklanjala susrevši se sa njihovim zverskim pogledima.

– Imam nalog da te uhapsim! – povikao je Djuk Malori.

Blezok se zaustavi na nekih dvadesetak jardi od šerifa.

– Mene? – tobože se začudio, a onda počeo da se smeje. – A njih? – upitao je pokazujući na Larga i Karmodija.

– Za njih ne znam, mada verujem da nisu ništa bolji od tebe...

– Čujete li ga? – podsmehnu se bandit, a zubi mu za tren blesnuše ispod kovrdžave brade. – Dakle tako?! A koliko vredim po toj vražjoj poternici? Pedeset? Sto hiljada dolara?!!

– Pročitaćeš usput – odbrusio je Malori. – A sada skini opasač i siđi sa konja!

Ali Blezok se samo smeja. Zabacio je glavu unatrag i nastavio da se ceri mada je to više ličilo na rezanje.

Karmodi je već dobro upoznao ovakav smeh. Blezok se tako ponašao uvek kada se spremao da ubije.

Tako je bilo i ovog puta.

Njegov „sketergan” sa dve cevi izleteo je iz futrole kao čarolijom. U istom trenu začuo se pucanj.

Djuk Malori je bio preneražen banditovom brzinom, ali i veličinom oružja uperenog u njega. Zatečen tim neverovatnim pokretom, nije uspeo ni da pomeri šaku. Bio je pogođen u stomak i bez glasa pao, licem okrenut ka zemlji. Pod grudima mu se pojavila crvenkasta barica koja se polako povećavala i otapala ledenu koru....

U tišini koja je zavládala posle toga iznenada su se začula crkvena zvana.

Džek Largo se mahinalno prekrstio i osetio čudnu zebnju oko srca.

– Zar ne idemo dalje? – zapitao je. – Ne sviđa mi se ovo mesto.

– Ostaćemo još malo – odvratio je Blezok hladnokrvno. – Odavde počinjemo. Prvo ćemo nečim da zagrejemo srce, zar ne? – dodao je i pokazao prema salunu „Pekos”, sandučari od sasušenih dasaka i balvana iz čijeg se nahterenog dimnjaka dizao tanak stub dima.

Složili su se klimanjem glave i uputili prema saluni, ni ne pogledavši nepomičnog Malorija. Ulica je i dalje bila prazna; tek kada je trojka sjahala i koraknula na trem, nekoliko ljudi je izašlo iz zaklona i uputilo se prema šerifu. Iza jednog ugla pojavio se i sveštenik...

Banditi su ušli u salun.

Prust Blezok je nogom otvorio vrata i istog časa opalio u luster; lanac koji je držao abažur i svetiljku pao je kao presečen konac i staklo se raspršilo po istrulelom podu. Gosti koje su zatekli pobegli su pod stolove ili u udaljene, mračne uglove.

Prostorija je bila mala i oskudno nameštena; drveni šank, police i nekoliko stolova sa starim stolicama. Na sredini se nalazila usijana tučana peć trbušastog oblika koja je oko sebe širila prijatnu toplotu. Tik pored nje stajao je visok, plećat čovek u crnom krznenom kaputu i grejao ruke. Imao je dugu prosedu kosu, preplanulo lice, tanke sede brkove i diboko usađene svetle oči. Nije se ni osvrnuo na razbijeni luster, niti ga je interesovalo ko je to uradio. Zurio je preda se bez pokreta, očigledno zagnet toplotom koja mu je prijala.

Razbojnička trojka se uputila prema šanku.

Za to vreme krčmar je neverovatno brzo stavio čaše na šank i izvadio novu flašu sa pićem. Radio je to malo pognut, kao da je svakog trenutka očekivao pucnjavu iznad glave.

– To se zove usluga! – nasmejao se Džek Largo i podigao čašu.

– Možda zna ko si ti! – pecnuo ga je Karmodi.

– Ili on! – odbrusi Largo i rukom pokaza na Blezoka.

Bandit se nasmeja.

– Tačno! Ovde svi znaju ko sam! Ili možda neko ne zna?!

Okrenuo se prema prostoriji i licima u polutami.

– Možda neko ne zna ko sam ja? – upitao je.

Svi su ćutali.

Čovek pored peći i dalje je se-
deo oborene glave, gluv na sve oko
sebe.

– Možda ti ne znaš, sedokosi? – do-
bacio je Blezok izazovno.

Čovek pored peći lagano podiže
glavu i njihovi pogledi se sretoše.

– Neka me đavo nosi! – zaurla Ble-
zok široko se osmehnuvši. – Pa to je
Ralf Ransom, glavom i bradom! – do-
dao je i pošao napred.

No, zastao je posle nekoliko koraka
kao da se nečega setio.

– Ralfe, još uvek loviš? – upitao je.

Ovaj klimnu glavom. Lice mu je
bilo poput maske, a oči kao u ptice
grabljivice. Odjednom se između njih
zavladala neka neobična, preteća ti-
šina. Blezok se uozbiljio, a sedokosi
se podigao sa male drvene stoličice.

– Ko je sada taj? – upita Largo zbu-
njeno.

Blezok je napravio ružnu grimasu,
ali nije skidao pogled sa Ransoma.

– Momci, niste čuli za Ralfa? To je
nadaleko čuveni lovac za ucene. Ne-
kada davno smo bili dobri prijatelji.
No, vremena se menjaju, zar ne, sta-
ri momče?

– Pogađaš – potvrdio je Ransom i
malo oslobodio kraj svog dugog, cr-
nog kaputa sa belom postavom od
krzna.

– Koga sada loviš? – upitao je Ble-
zok, iako je slutio odgovor.

– Pitaš, kao da ne znaš.

– Mene?

Čovek je klimnuo glavom.

Džek Largo stade uz Blezoka.

– Zašto mu ne zapušimo usta olo-
vom? – dobacio je dovoljno glasno da
ga i Ransom čuje.

– Blezok zna zašto – dobacio je lo-
vac na ucene.

– Naravno da znam – promrmlja
bandit smešeći se. – Znaš, Ralf ni-
kada nije sam – dodao je okrećući se
prema Largu. – Njegovi pajtaši su tu
negde, vrebaju nas.

– A gde su? – odvrati ovaj osvrćući
se. – Ovde vidim samo njuške premr-
le od straha!

Blezok je uzeo čašu i iskapio piće
do dna.

– Ralfe, koliko vredim?

– Petnaest hiljada – odvratio je
Ransom.

– Svega? – razočarano je odvratio.

– Bilo bi bolje za tebe da sačekaš.

– Ne čeka mi se. Imam još posla u
Sokori.

– Šteta! Možda bih za desetak dana
vredeo dvostruko više! Ne isplati ti
se da pokušavaš za petnaest hiljada!

– Ubijao sam ja i za manje – odvr-
atio je Ransom i odvojio se od peći.

Blezok je prestao da se smeje. Nje-
ga nije zabrinjavao Ransom, već nje-
govi pomagači koje nije video, ali koji
su se nalazili negde u blizini. Znači,
trebalo je da odugovlači razgovor.
Samo kada bi glupi Largo i Karmodi
to shvatili i u međuvremenu otkrili
odakle pretila opasnost...

Futrola njegovog „sketergana” bila
je otvorena pri dnu; mogao je da
puca, a da ga ne vadi s boka.

Lagano je vratio praznu čašu na
šank.

U tom trenutku jedna slamčica pala je na ploču šanka, tačno pored Karmodijeve rukavice.

Razbojnici se zgledaše.

Tavanica!

Da li je vetar koji je „svirao” kroz crep naneo trun ili je sve bilo izazvano nečijom kretnjom?

Blezok se okrete prema svojim pratiocima.

– Ako mislite da će ubiti samo mene, varate se. I vas dvojica vredite lepu sumu!

– Briga me! – obrecnu se Largo. – Ja se nikada nisam predavao pa neću ni sada.

– Živ ili mrtav! – dobaci Ransom hladno. – Slobodno izaberite način. U stvari... ova dvojica mogu da odjašu.

– Pa da dobiju metak u leđa! – podrugnuo se Blezok. – Znam tvoj stil, druškane!

– Ni tvoj nije bolji – isceri se sedokosi. – Bar deset udivica te proklinje.

– Tebe, izgleda, neće niko! – odbrusi Blezok i baci pogled prema Karmodiju. On pognu glavu praveći se da gleda u šank.

Džek Largo nije odmah shvatio. No, Blezok i Karmodi su bili ovejani lupеži i znali su da reaguju u ovakvim situacijama. Delovali su munjevito, u isti mah.

Edi Karmodi je u trenu odskočio od šanka i opalio četiri hica u tavanke grede. Uporedo sa njim Blezok je pritisnuo obarač „sketergana” i metak koji je ispalio nepogrešivo je pogodio Ronsoma u grudi.

Miris baruta ispunio je prostoriju: Ransom je pao na peć, a onda skliznuo nadole i ostao da leži nepomično, zgrčenih šaka.

Odmah zatim jedno telo palo je sa tavanice tačno pred šank. Tup udar o trule daske patosa podigao je oblak prašine.

Banditi ustuknuše, a neiskusni Džek Largo zbunjeno promuca – Nebesa! Ko bi se ovome nadao...

Blezok je tek sada izvadio svoju skraćenu dvocevku iz futrole. Slutio je da sve nije gotovo. I bio je u pravu: njegovo izvežbano uho registrovalo je neko komešanje pored ulaznih vrata. Tren kasnije sevnuo je narandžasti plamen i kuršum je udario u šank odnoseći buket iverja Karmodiju u oči.

Blezok je samo malo podigao „sketergan” i pripucao u pravcu vrata. Neznanaac sa koltom stigao je da opali samo još jednom, ali u pod neposredno pored sebe. Onda se srušio bez glasa i... sve je bilo gotovo.

– Hoće li još neko da zaradi petnaest hiljada dolara? – povikao je Blezok.

Naravno, ovo pitanje je ostalo bez odgovora.

– Onda svi napolje! – zaurlao je Largo i podigao oba revolvera.

Ljudi su u panici nagnuli prema izlazu.

– Ti ćeš ostati! – prodera se Largo na krčmara koji je pokušavao da šmugne iza šanka i dočepa se kuhinjskih vrata.

– Oh, ne pucajte... – promucao je čovek. – Ja sam samo...

– Zavisi kakvo ćeš nam piće dati – promrmlja bandit. – Ako osetim da ne valja, zakucaću te za zid!

Salun je sada bio gotovo prazan: unutra su, pored krčmara, ostala samo trojica bandita i tri leša na koje niko nije obraćao pažnju.

Prust Blezok je skinuo pončo i bacio ga preko stolice. Dvojica bandita su mu se pridružila i uskoro su svi sedeli za stolom i ćutke ispijali piće.

Minuti su lagano prolazili.

Najzad je Džek Largo skočio sa stolice i ljutito uzviknuo – Prokleta jazbina! Zašto smo uopšte dolazili ovamo? Pa ovde nema ničega!

– Biće – kratko je dobacio Blezok.

– To stalno ponavljaš – odbrusio je Largo. – Meni je dosta obećanja isto kao što mi je dosta ovih prokletih selendri! Zaželeo sam se pravog saluna i devojaka...

– Za te stvari ti je potreban novac – rekao je Blezok.

– Pa zar ga ti nemaš? – nervozno se nasmejavao mladić. – Govorio si o pedeset hiljada! Gde su? Koga treba da ubijemo i dođemo do tih para?

Blezok okrete prema njemu cev „sketergana”.

– Budi strpljiv, balavče! – progundao je mračno. – Ovde ja zapovedam! A ako ne znaš šta da radiš sa sobom, idi i pretresi ove lovce na ucene! Možda imaju kod sebe nešto interesantno...

– I hoću! – odbrusi Largo i odmah se dade na posao. Pažljivo je pretresao jednog po jednog, najduže se zadržavši kod Ronsoma.

– Hej, pa ovaj ima para! – odjednom je uzviknuo.

– Sigurno je naplatio neki leš – dobacio je Blezok.

– Koliko ima? – nestrpljivo upita Karmodi.

– Dve hiljade...

– Tvoji su! – dobacio je Blezok.

Mladić se ukoči ne verujući u ono što je čuo.

– Moji? Kako moji?

– Pa ti si ih našao.

– Valjda sve treba da delimo – usprotivio se Karmodi, ne shvatajući da lukavi Blezok želi da ih zavadi i tako jednog pridobije za sebe.

– Delićemo nešto krupnije, Karmodi. Ovo je sitna para.

– Ipak...

– Zašto ih ti nisi pretresao? – ljutnu se Blezok zlobno se cereći. – Onda bi dve hiljade bile tvoje.

– Da, zašto to nisi uradio? – ponovi Largo za njim.

Karmodi nije rekao ništa. Činilo se da je shvatio šta Blezok želi. Ali kada je Largo prišao i seo pored „glavnog” a ne na svoje staro mesto, zapitao se nije li već kasno...

Prust Blezok je uživao. Njega je sve zabavljalo, čak i ubijanje. Otac ga je oterao od kuće sa četrnaest godina, pošto je nožem napao železničkog čuvara koji je ljudima nosio plate. Uspeo je da izmakne poteri i sakrije se kod nekog kovača. Ne znajući o čemu se radi, stari mu je dao večeru i smestio ga u krevet. No, kada je stigla potera i sve mu ispričala, čovek je bez razmišljanja pokazao

begunca... Ipak, Blezok je uspeo da pobjegne i zauvek nestane iz rodnog Ajdaha. Put kojim se kretao bio je obeležen razbojništvima, krađama, a nešto kasnije i ubistvima. Hvatali su ga dva puta i oba puta je uspeo da pobjegne. Poslednji, treći put, je oslobođen pukom slučajnošću.

Inače, više od dvadeset godina krstarilo je Srednjim zapadom, okupljao i rasturao družine, bio gladan, žedan, proganjan, ali i plivao u zlatu. Oni koji su ga bolje poznavali pričali su da je deo opljačkanog plena uspeo negde da sakrije, drugi su pričali da je sve potrošio tako da se prava istina nikada nije saznala.

Tokom svog razbojničkog života Blezok se družio sa mnogim ozloglašanim lupežima, razbojnicima i surovim ubicama. On sam je, svaka-ko, bio od najgore vrste, ali je posedovao nešto što se zvalo „lopovska čast”: kada bi se našao u opasnosti nikada nije izdao partnera već se „vadio” sam, odnosno, sam je trpeo posledice svojih postupaka. Isto to je očekivao od drugih. Oni retki koji bi zakonu otkrili njegovo poslednje boravište, nešto kasnije su ubijani ili, što je još gore, nalaženi obešeni o najbliže drvo.

Život Prusta Blezoka bio je kao život planinskog lava kome su lovci stalno bili za vratom...

U Kenjon sitiju je još uvek vladao mir. Razbojnici su sedeli u salunu iz koga nije dopirao nikakav zvuk. To je bilo dobro za građane, preplašene surovim ubistvom šerifa.

Ali ako izađu...

VII

Pit Garfild je osmotrio malenu uvalu i uzdahnuo.

Moći će, pomislio je i potražio šibicu. Posle nekoliko minuta već je pucketala mala vatra na kojoj je želeo da skuva kafu za devojkicu i sebe.

Već treći dan su jahali na jug, a Kerol Abot još nije uspela da se otarasi upornog pratioca.

Ponekad je uhvatila sebe kako ga sa interesovanjem posmatra. Istina, momak nije bio loš. Procenila ga je kao simpatičnog, prostosrdačnog i prilično naivnog. I to je bilo sve.

Retko su razgovarali, ali izgleda da kauboju to nije smetalo.

Što se nje tiče, imala je nekoliko prilika da ga se otarasi. Naime, kada bi zaspao, nekoliko puta je uzimala oružje, nišaniła i razmišljala... A Pit Garfild je spavao blaženim snom, ništa ne sluteći.

Ne, to nije mogla.

Uostalom, bio joj je potreban do Kenjon Sitija. Znala je da će otac poslati svoje ljude za njom i u tom slučaju bi joj zaštita snažnog kauboja dobro došla.

Vatra je prijatno pucketala i Pit je dodao još granja na plamen. Ništa nije govorio, nije bio radoznao niti je bilo šta ispitivao. Nije čak ni pokazao interesovanje za kovčežić koji je nosila. Samo je ćutao, bio tu, da joj pomogne u svakoj prilici i posmatrao je svojim zaljubljenim pogledom.

Kerol Abot se skupila ogrnuta ćebadima. Pit je nešto radio oko konja;

videla je njegovu senku kako promiče tamo – amo među stablima.

Voda u limenom lončiću je počela da vri; pomisao na toplu kafu povratila joj je raspoloženje pa joj ni Garfildovo prisustvo nije smetalo kao do sada. Iako je izgledao nezgrapno i trapavo, mladić je vešto jahao, znao da spremi svako jelo i odlično se snalazio u prirodi.

Osim toga, umeo je da je ostavi samu, nije je prekidao niti ispitivao kada je bila zamišljena i nijednom nije pokušao da joj se približi iako su stalno bili zajedno.

Onda ju je nešto trglo iz razmišljanja. Oh, nešto se tu nije slagalo, pomislila je u magnovenju. Pitova silueta još se ocrtavala među drvećem, a neko iza nje je koraknuo...

Ko bi to mogao biti?

Nije stigla ni da se okrene, a već je na ustima osetila snažnu koščatu šaku koja je sprečila svaki krik. Zatim ju je neko snažno povukao natrag i stisnuo pored sebe tako jako da je jedva disala.

Onda je ugledala kako se lagano podiže druga ruka u kojoj se nalazio revolver. Odsjaj vatre obasjao je cev koja je bila okrenuta tačno prema kauboju. Nije mogla da ga opomene ni glasom ni pokretom. Gubila je dah...

Prst nepoznatog je bio na obaraču i polako se grčio pred pucanj.

Kerol Abot je poslednjom snagom pomerila nogu i čizmom gurnula žeravicu na obodu vatre. Varnice su se odjednom raspršile i osvetlile pro-

stor tako snažno da je Garfild morao da zapazi promenu.

No, tek što je okrenuo glavu, nepoznati je pritisnuo oroz i kolt je poput planinskog lava zagrmeo u noći. Tri puta.

Kaubojeva silueta je bešumno nestala. Nije se čuo nikakav uzvik ni krik. Samo kratko rzanje konja i... ponovo tišina.

Stisak na njenim ustima je popustio, a zatim se nepoznati izmakao i – ostavio je slobodnu. Podigla je glavu i pred sobom ugledala satanski osmeh Mela Ferouza.

– Ti? – prošaputala je sa mržnjom.

– Da, ja! – odvratio je samouvereno. – Nisi mi se nadala?

Odmakla se korak dalje, čvrsto stežući kovčežić.

Ferouz je to primetio i kratko se nasmejao.

– Tvoj otac me je poslao po to – rekao je pokazujući na kutiju od irez-barenog drveta. – A što se tebe tiče... dao je reč da ću mu postati zet.

Devojka ga gadljivo odmeri.

– On to nikada ne bi rekao! – odvratio je prkosno.

– Zašto da ne? I... zar ti nisi lopov? A možda si i lažov? Kakvu to osvetu spremaš kada si sa sobom ponela nakit vredan osamdeset hiljada dolara?

Kerol ustuknu.

– Pročitao ti je pismo?

Ferouz se važno isprsi.

– On nema tajni preda mnom.

Grčevito je razmišljala. Kako izaći iz ovakve situacije? Mel Ferouz je

bio opasan, lukav tip i nije se mogao meriti sa dobrodušnim kaubojem.

Pogledala je prema drveću.

– Šta si uradio sa njim?

– Sa kaubojem? Ubio sam ga, šta drugo?

– Podlače! On nema veze sa mnom!

– Nema? A kako to da putujete zajedno još od Santa Fea? Slučajno?

– On nije mrtav!

– Nemoj se nadati – odbrusio je mršavko, ali na tako sigurno kao malopre. Lagano se okrenuo i pogledao prema šumarku u kome se kauboj do malopre nalazio. – Uostalom, najbolje je da proverim – dodao je nadmeno. – I ne pokušavaj da bežiš, okolo ima mnogo zmija...

Rekavši to, uputio se prema šumarku sa oružjem u rukama.

Kerol je znala da sada ne treba da pokušava. Bila je noć, nije imala konja... Ne, sada nije bio trenutak. Sve nade polagale je u pištolj za koji Mel nije znao. Upotrebiće ga kada za to dođe vreme.

Sada će morati da sačeka.

Onda ga je čula kako psuje.

– Prokleti pas, gde li je samo otpузao? – vikao je ljutito. – A znam da sam ga pogodio! Siguran sam!

Devojka je odahnula.

Kauboj, znači, nije mrtav. Ili je ranjen pa se negde sklonio, ili je uspeo da pobegne. U svakom slučaju, bilo je je drago zvog toga. Pit je dobar momak i nije zaslužio da ga Ferouz likvidira.

Stegla je oružje pod ćebetom i čekala.

Ferouz joj je žurno prilazio vodeći konja sa sobom.

– Ja ne idem natrag! – dobaci Kerol izvukavši ruku. – Ne vraćam se!

Melove oči se suziše.

– Gle, gle! Nećeš valjda da pucaš?

– Zašto da ne?

– Oh, pa ne leži to tebi... – dobacio je sladunjavim glasom. – Bekstvo od kuće je jedno, a ubistvo sasvim drugo.

Devojčina ruka zadrhta, a oči zasuziše.

Mel Ferouz je tačno znao šta govori. Nežna i mlada devojka nije ga mogla ubiti tako hladnokrvno. Ni po koju cenu...

– Ne približavaj se! – uzviknula je stežući pištolj.

– Daj mi tu stvarčicu – kazao je Ferouz i pružio ruku. – Za tebe je nešto lepše od revolvera. Recimo, taj nakit; zar ne misliš da bismo ga mogli poneti i zajedno uživati u njegovim lepotama?

– Šta...?

– Pa da ga ne vratimo tvome ocu i ostavimo ga kod nas. Imam neka poznanstva u Sent Luisu gde bi mogli lepo da se smestimo. Ne sumnjam da bi uživali u životu...

Devojka je uzmicala, ali nije spustala ruku. Ferouz se zabrinuo da se kojim slučajem ne spotakne i opali pravo u njega...

Zato je zastao i namrštio se.

– Nemam vremena da te ubeđujem!

– kazao je ljutito. – Ovde više nismo sigurni! Pošto si takva, biće mi bolje da izvršim naređenje. Abot je rekao

da te dovedem i ja ću to i učiniti. Dao sam reč!

– Nemoj me primoravati. Pucaću...

Ferouz je ponovo zastao. Između njega i devojke isprečila se vatra koja je polako dogorevala. Njihove senke sablasno su se povijale oko plamičaka koji su se gasili.

Ferouz je vrhom čizne napipao žar, a onda munjevito podigao nogu razbacujući ostatke drva, žar i pepeo prema devojčinom licu.

Iznenadena, Kerol mahinalno podiže obe ruke da se zaštiti.

Ferouz se u dva skoka našao pored nje stežući je za zglobove.

– Sad miruj, ptičice – progundao je čvrsto je stežući. – Miruj, ili ću zaboraviti da budem nežan! Ja nisam Blezok!

– I nisi! – vrisnula je Kerol otimajući se tako snažno joj je iz ruke ispao kovčežić i otkotrljao se.

– Sreća te napušta – cerio se „advokat”. – Pa čak i nakit...

Odjednom je nešto zviznulo kroz vazduh!

Ferouz je podigao glavu i pustio devojku. Ali, pre nego što je uspeo da načini sledeći pokret, nešto čvrsto ga je obuhvatilo oko ramena i snažno ga steglo.

Laso, sevnulo mu je kroz glavu. Glasno je uzdahnulo i istog trena se preznojio od straha. Ipak je napravio pokret rukom ne bi li se dokopao oružja; no, laso mu se još više useklo u meso tako da je zauriao iz sveg glasa. Onda je osetio snažan trzaj i pao na zemlju uprljavši lice buse-njem i vlažnom travom.

– Pit! – uzviknu devojka, prvi put izgovorivši kaubojevo ime sa radošću.

On je pogledo s nežnošću, bled u licu, ali živ i zdrav.

– Ja... – promuca Kerol zbunjeno – mislila sam da ste ranjeni... – dodala je kupeći sa zemlje oružje i nakit.

– Zar niste?

On odmahnu glavom.

– Samo me očesalo – odvrati mladić pokazujući crvenkastu mrlju na laktu. – Šmugnuo sam misleći da ih je više. Kad ono samo jedan neuhranjeni telac...

Kerol se nasmejala i protiv svoje volje.

– Ovo je prvi put da se smejete – dobaci mladić tiho.

Odmah se uozbiljila i pokušavajući da se smiri, sela pored ostataka vatre.

– Brzo će planuti – reče Pit donoseći grane.

I zaista, posle samo nekoliko trenutaka začulo se prijatno pucketanje.

– Šta ćemo sa njim? – upita devojka pokazujući na Ferouza koji je ležao na zemlji i uvijao se od bolova.

– Obesićemo ga o drvo – odvrati Garfild kratko.

Ferouz prestade da se uvija.

– Šta? – zauriao je. – Nemate pravo na tako nešto!

Plavokosi džin nije bio dirnut njegovim urlanjem.

– Samo da nađem dobro drvo – nastavio je gledajući u okolne grane.

– Prokleti govedaru! – ponovo zauria Ferouz. – Platićeš mi to jednog dana!

– Jednog dana? Kako, kada ti nećeš dočekati ni sutrašnji?

Ferouz je iznenada začutao. Iako je sedeo na hladnoj zemlji, osećao je kako ga obliva znoj. Obuzele su ga zle slutnje.

Garfild je prišao, još nekoliko puta mu obmotao telo lasom, a onda ga privezao za drvo.

– Obesiću te ujutro – rekao je mirno.

Ferouz se trže. Morao je nešto da pokuša inače...

– Ona je puna para, kauboju – doviknuo je brzo. – Sve sami dolari! Hiljade i hiljade! Odveži me, pa ćemo podeliti sve što ima!

– Otkud takvoj devojci pare? – progundala kauboj s nevericom. Ne, nisam video...

– U kovčežiću su! – dobaci Ferouz nestrpljivo. – U stvari, radi se o nakitu! Ukrala ga je od svog oca pre tri dana! Nisi to znao?

– Ukrala? – otegnu mladić namrštivši se. – Stvarno?

– Kunem se!

Garfild mu priđe i tako žestoko ga ošamari da mu iz rasečene usne linu krv.

– To si rekao sad i više nikada – kazao je mirno i udaljio se.

Kerol je još uvek sedela kod vatre.

– Šta se desilo? – upitala ga je. – Zašto ste ga udarili?

– Ima pogan jezik – odvrati mladić kratko. – Hoćete li da skuvam kafu?

– Može – kazala je tiho.

Noć je prošla mirno, a u zoru su Kerol Abot i Pit Garfild odjahali dalje.

Met Ferouz je ostao da visi na najdebljoj grani, na ivici šumarka, umotan u laso kao kobasica.

VIII

Ugledavši pogrebnu povorku Dok zaustavi Miga i skide šešir.

Naime, za rasklimatanom zapregom koju su vukla dva mršava konja išlo je dvadesetak ljudi. Kovčeg na kolima bio je sklepan od dasaka različite dužine, što je govorilo samo za sebe.

Poslednji u povorci bio je simpatičan starčić sedih brkova. Ugledavši neobičnog stranca, zastao je i sa zanimanjem ga osmotrio.

– Nije baš lepa prilika za ulazak, zar ne? – promrmljao je radoznalo.

Holidej klimnu glavom.

– Prirodna smrt? – upita kratko.

Starčić odmahnu glavom.

– Nije, mister, nije i svima je teško zbog toga! Siroti Barnej! Mogao je još dugo da poživi! Bio je dobar čovek, miran...

– Šta se desilo?

– Hteo je da naplati piće, a on ga je ubio. Tako... nizašta. Razneo mu stomak ovako... kao topom.

– Ko?

– Blezok. Svratio je u grad i nije se zadržao više od deset minuta. Posle su došli još neki, a sada i vi. Šta tražite u Lorntaunu? Pa ovo je najbednije naselje odavde do Albuherka!

Dok pogleda u pravcu kuća.

– Kuda je otišao Blezok? – upitao je.

– Kuda? Prema Kenjon Sitiju, gde drugde? Sva trojica su... pravi ološ. Ali on je najgori. Vi ste iz njihovog društva?

Dok se nagnu u sedu.

– Šta vi mislite?

Stari odmahnu rukom.

– Naravno da niste. To se odmah vidi. I zaista ne znam šta vas nosi ovamo. Ja... moram da požurim... Doviđenja, mister – dodao je i požurio da stigne povorku.

Nešto kasnije Džordžijanac je privezao Miga pred „Bigs” salunom. Bila je to stara krovinjava ispuca-
lih zidova kroz čije su se pukotine uvlačili hladnoća i vetar. Ni unutra nije bilo bolje; u polutama se naziro oskudan nameštaj, nekoliko kartaroša u uglu i dvojica neobrijanih tipova u neurednim odelima pored šanka. Vazduh je mirisao na jeftin duvan i viski.

Naravno, Holidejeva pojava je izazvala ćutanje i podozrivost pomešanu sa radoznalošću.

– Šta želite, mister? – upita ga mladić za šankom.

– Gazda je otišao na put bez povratka pa smo ga doveli da nam sipa piće – dobaci dugajlija naslonjen na šank. – Življe, dečko! – dobacio je posmatrajući momka, gotovo dečaka, koji je poslovaao oko šanka.

Dok klimnu glavom i odmeri ga ispod oka. Obojica su nosila koltove na desnom kuku, a onaj niži, sa zečjom šapom na vrhu šešira, u levoj ruci je držao pušku.

Pošto nije bilo brendija, Dok je morao da se zadovolji lošim viskijem. No, i to je bilo bolje nego ništa.

– I ti tražiš Blezoka? – upitao je onaj s puškom.

Kockar je kresnuo palidrvce i zapalio cigaru.

– Možda ne želi da razgovara – rekao je onaj drugi, rošavog lica i gustih obrva.

– Misliš da je suviše otmen za nas? – primetio je njegov drug cereći se. Holidej iskapi piće do dna.

– Jesi li od naše sorte ili nisi? – upitao je nervozno čovek s puškom.

– A od koje ste vi sorte? – zapita Džordžijanac ispravljajući se.

– Blezok je juče vredeo petnaest hiljada – nastavio je ovaj. – Dobili smo obaveštenje da su za ubistvo u Koul Springsu dodali još deset. Znači li ti to nešto?

– Zasad ništa – odvrati Dok suvo.

– Ti ga ne loviš?

– Zašto bih?

Čovek odloži pušku na ravnu ploču šanka.

– Učinilo mi se, mister. Doduše, mi smo sigurno zakasnili pošto su Ronson i njegovi momci već u Kenjon Sitiju. Ali ne odustajemo pošto se može desiti da ih je Blezok nadmudrio. Kakav je đavo, ne bi me čudilo – dodao je zlobno se osmehnuvši.

No, njegov partner je zamišljeno ćutao ne skidajući oči sa Holideja.

– Šta misliš, možda je u pitanju sa-
vezni šerif...

– Ko? Ovaj kicoš?

– Da, da, slušao sam o takvima. Umeju da se preruše čak i u đavola

samo da se dokopaju žrtve. A ja baš ne volim takve...

– Da, da, pogledaj mu samo kolt! Sija se kao dečija igračka! Šta misliš, ume li da ga izvadi dok izbroji do pet?

– Ne znam, ja bih rekao do četiri.

– Zar? Možda bi mogli da se opkladimo...

Dok je natučenog šešira na oči nepomično sedeo i zurio u piće. Bio je zabrinut i cigara mu je odjednom postala bljutava. Ako bi Pit Garfield naleteo na Blezoka, onda bi se loše pisalo i njemu i devojci. To je bilo jasno. Ali, mučilo ga je još nešto. Naime, sa čuđenjem se pitao u čemu je tajna njegove tvrdoglave upornosti da srlja pravo u revolversku vatru? Zašto mu je stalo da kauboj iz Montane sačuva svoju kožu? Kako to da su ga se tuđe sudbine ticale više nego njegova sopstvena?

I zbog čega je neprestano izazivao smrt kao da joj se ruga?

Osetio se umornim i nije ni slušao o čemu ona dvojica preko puta razgovaraju.

Ovo mesto bilo mu je previše mračno pa je rešio da što pre izađe i udahne vazduh.

– Čekajte! – pozva ga rošavi kada je krenuo prema izlazu.

Holidej nabra obrve i hladno ga odmeri.

– Šta hoćeš, čoveče? – upitao je oštro.

Čovek se lecnu. Pogled tih lede-noplavih očiju sasekao ga je poput noža. Odjednom je zaboravio šta je hteo da kaže i samo tupo blenuo

u stranca. Nije mogao da shvati o čemu se radi, ali u tom pogledu je bilo nečega što ga je hipnotisalo...

Džordžijanac se polako okrenuo i odmerenim, gipkim korakom izašao iz saluna.

Rošavi je u dalje nepomično blenuo.

– Šta je s tobom, čoveče? – viknuo je. – Zašto si ga pustio?

– Uh... nisi mu video oči?

– Nisam, pa šta? Zar ubijaju?

– Tako nekako. Mislio sam da ću pasti.

* * *

Umotan u debelo ćebe koje je obavio oko kaputa, Sten Abot je tiho gundao proklinjući čas kada je doneo odluku da krene za kćerkom i ukradenim nakitom. Pošto nije želeo da pokaže kolebljivost pred Ramosom, bio je nervozan i stalno nešto prigovarao.

Naime, što je vreme više prolazilo, bio je sve manje siguran da će stići Kerol pre nego što ona nađe Blezoka. Istina, Ramos je izvanrednom veštinom pronalazio tragove tako da su sigurno napredovali prema jugu, ali ipak su ga obuzimale crne slutnje.

Pored toga, u naseljima u kojima su se raspitivali dobijali su čudna obaveštenja: iz njih je proizilazilo da je prema jugu krenula čitava galerija najraznovrsnijih tipova!

Tu su prvo bili kauboj i devojka, zatim Ferouz, negde se naslućivao i Holidej, a zatim bar tuce nekih

probisveta i lovaca na ucene koji su krenuli da nađu Blezoka.

Tako su se tragovi mešali i postajali sve zagonetniji.

Kako su dani odmicali, Abotu se sve manje dopadala misao da se sretne sa Blezokom oči u oči. Iako je goreo od želje da ga ubije, priče o njegovoj svireposti i hladnokrvnim ubistvima potiskivale su u drugi plan njegovu slepu mržnju zbog sramote nanete Kerol.

Morao je naći Ferouza. On i Kazbelo biće mu dovoljna zaštita na putu do kćerke.

Malo kasnije na jednom proplanku, Meksikanac je zategao uzde i rukom pokazao prema obližnjem šumarku.

– Tamo – rekao je mirno – obešen čovek.

– Obešen?!! Ima li još nekoga.

– Nema, senjor. Samo, čudno što nema lešinara. Hmm... možda je čovek živ.

– Obešen, a živ! – progundao je Abot. – Ha, to bih voleo da vidim! A da nije neka klopka?

– Ptice lete nisko – odvratio je Kazbelo. – Sam je.

– Do đavola i ptice! – promrmljao je gradonačelnik Santa Fea. – Toga se nikada ne bih setio...

Meksikanac se jedva primetno osmehnu i potera konja.

Što su se više približavali ivici šumarka to se Abotovo lice više menjalo: od prvobitnog iznenađenja, do ogorčenja, a nakon toga i besa. Poznavao je to mršavo telo, plavu košulju, zeleni prsluk... Zar je ovako nešto moguće?

– Ferouz! – povikao je i „sočno” opsovao. – Obesili su ga kao vreću kostiju! – dodao je i kipteći od gneva izvukao pušku iz korica, kratko nanišanio i opalio.

Bio je precizan kao i uvek; konopac je pukao po sredini i advokatovo telo je snažno tresnulo o ledinu. Odmah zatim Ramos Kazbelo je sjahao i uzvukao nož iz kožne futrole na opasaču.

– Osvesti ga! – dobaci Abot oštro – I to odmah!

Meksikanac je klimnuo glavom, podigao telo sa zemlje i naslonio ga na stablo, a onda mu opalio dva „dobra” šamara.

Ferouz je odmah otvorio oči. U prvi mah nije mogao da poveruje u ono što ga je snašlo, pa je buljio u svoga gazdu kao u utvaru.

– Mister Abot... – promrmljao je, sav umazan od trave i blata. – Otkuda vi? – dodao je kada se malo pribrao.

– A otkuda ti na drvetu? – zareža Abot besno. – Da nisi tražio nakit na grančicama?

– Kerol je sa... onim kaubojem. Prevarili su me...

– Zaveži! – obrecnuo se Abot. – Gde ti je konj?

– Odveli su ga...

– Stvarno? Onda nas stigni kada ga pronađeš? – odbrusio je stari i snažno mamuznuo konja.

Mek Ferouz je prebledeo i krivnički zagrizao usne.

– Ostavite mi makar oružje – zamolio je šupljim glasom.

Abot se okrenuo: njegov prvi saradnik stajao je u polju, sličan strašilu za ptice. Međutim, u očima mu se videla želja da da se sveti i ubija. A on je to želeo da iskoristi. Zato je izvuкао svoj kolt i bacio mu pred noge.

– Evo ti! – doviknuo je. – Ako se ne opravdaš za kratko vreme, ne vraćaj se! Otpušten si!

Ferouz ćutke dograbi oružje i podiže glavu.

Dvojica jahača su se već gubila u izmaglici.

* * *

Pod velikim razgranatim drvetom stajala je nakrivljena tabla na kojoj je pisalo „Kenjon Siti”. Dole, samo nekoliko milja dalje, ležalo je naselje, pusto i beživotno. Nad njim su se sa brda nadnosili snežni oblaci i najavljivali beli pokrivač.

Kerol Abot je zaustavila konja. Pit Garfild takođe.

Ovde je morala da se odluči jer dalje nije mogla.

– Umorna sam... – procedila je tiho.

Kauboj je sjahao prvi i pomogao joj da siđe.

– Gradić je blizu – kazao je pokazujući na krovove u nizu. – Tamo možemo bolje da se ogrejemo.

– Hoću ovde! – ponovila je devojkatvrđoglavo.

Kao i uvek, Garfild je pomirljivo slegnuo ramenima. Ćutke je skinuo ćebad sa sedla i rasprosto ih na preostalu travu. I dok je klečao i zatezao ivice, Kerol mu se prišunjala s

leđa. Ruka sa koltom visoko se izdigla iznad mladićeve glave.

– Sada možete da se...

Nije stigao da završi rečenicu jer je dobio udarac drškom revolvera i zaneo se. No, jedan zamah devojačkom rukom nije bio dovoljan da obori džina kakav je Garfild. Nije pao, samo je za trenutak posrnuo. Videvši da to nije dovoljno, uspaničena Kerol ponovo je podigla ruku. I ponovo je udarila.

Tek tada je Garfild klonuo. Da bi bila sigurna, još malo ga je „kucnula” i on se skljkao na zemlju bez pokreta. Uzdahnula je i nekoliko trenutaka ga posmatrala sa zebnjom. Onda je ipak uzjahala konja i lagano krenula niz padinu,

* * *

U isto vreme Dok Holidej je sa suprotne strane već ujahao u Kenjon Siti. Odmah je u dnu ulice ugledao konje privezane pred brvnarom iznad čijih vrata je pisalo „Pekos salun”.

Grad je izgledao kao mrtav. U stvari, sve je bilo tu: saluni, trgovine, berberska radnja, čak i crkva. Ali, nigde nije bilo ljudi.

U grobnoj tišini popodneva kopita Džordžijančevog ždrepcā muklo su odzvanjala na zaleđenoj zemlji. Ispod oboda „kalifornija” šešira čovek u tamnom osmatrao je svaki kutak i pažljivo osluškivao.

Onda je iz mračne senke pred njega izronila jedna niska zdepastā prilika. Dokova ruka munjevito jer krenula prema koltu: niklovana cev već

je zasvetlela, ali je isto tako brzo i vraćena u futrolu.

Naime, Holidej je shvatio da pred sobom ima sveštenika koji se, ugleđavši stranca, uplašeno prekrstio.

On rukom dodirnu obod šešira i upita – Šta je sa ovim gradom, oče? Ko je umro?

– Umro je zakon, mister. Naš šerif je poginuo od ruke bezbožnika i ubice!

– Koliko ih je? – upita Dok pokazujući konje pred salunom.

– Bila su trojica.. Blezok je najgori od njih. Neka ga nebo kazni! Neka ga sagori, prokletnika! – povikao je i ponovo se prekrstio.

Holidej se gorko osmehnuo.

– Ako čekate da ga nebo kazni, biće to dugo, oče! Nego, da li je još neko prošao ovuda? Neka devojka i jedan veliku kauboj?

Sveštenik odmahnu glavom gledajući preda se.

– Ništa nisam video! Molio sam se da ubice odu odavde što pre. Svi se molimo.

Džordžijanac lagano mamuznu konja.

– Stranče – dobaci sveštenik. – Odlaži odavde ako ne želiš smrt!

– Možda i želim – odvrati Dok s gorčinom. – Ali nikako me neće – dodao je i produžio dalje.

IX

Lovci na ucenjene popili su poslednje piće u malenom salunu u Lorn-taunu.

Čovek sa zečijom šapom na šeširu obrisao je usta nadlanicom i podigao kragnu.

– Hajde, vreme je! – dobacio je prijatelju. – Šta čekaš? Ralf Ransom je ili umro ili poginuo, druge nema. Nisi se valjda uplašio?

Rošavko se iskezio.

– Za dvadeset i pet hiljada dolara ne plašim se ni trojice Blezoka! Da popijemo još po jednu?

– Ne! – bio je kategoričan čovek s puškom. – Trebaće ti bistra glava i oštro oko, Diksi.

Rošavi se namrštio, ali nije rekao ništa.

U tom trenutku vrata su se otvorila i ledeni vazduh je prostrujao salunom. Svi su podigli glave i na vratima ugledali dva stranca.

Rošavko gurnu laktom svog kompanjona.

– Neka me obese ako ovo nije zborni mesto svih tragača!

– Misliš? – sumnjičavo je upitao stariji. – Hm... ne izgledaju tako... Naročito onaj stariji, prosedi. Više izgleda kao neki trgovac ili sudija.

– Bah! Samo mi sudije ne spominji!

– Hajdemo!

– Čekaj... Ovaj stari mi izgleda pun para. Šta misliš?

– Ne volim da pogađam.

– Ali pogledaj mu kaput. Najskuplji mogući... I čizme od najbolje kože...

– Vidim ali...onaj s njim mi se ne dopada...

– Onaj melez koji pilji u nas? Prepušti ga meni, drugar. Taj će pobeći čim zvecnem mamuzama.

– Ja bih da pođemo. Uskoro će noć. Stranci su prišli peći i pažljivo osmotrili prostoriju. Bili su to Sten Abot i Ramos Kazbello.

Abot je lagano prišao šanku dok je Kazbello ostao na istom mestu.

– Zar nema krčmara? – zapitao je gradonačelnik Santa Fea.

– Mi smo tu – dobacio je rošavi ironično.

– Onda natoči piće – procedi Abot smrknuto.

Rošavi se prkosno ispravi.

– Vređate, mister?

Ali, Abot nije bio plašljiv kako je on mislio.

– Tražio sam vlasnika saluna, a ne tebe – odvratio je mirno.

– Vlasnik je oputovao – dobaci čovek s puškom i pritom rukom pokaza prema tavanici. – Na onaj svet!

– Sada mi naplaćujemo piće – iscerio se rošavko.

Sten Abot otkopča kaput i dohvati jednu flašu sa police.

– Onda stani na svoje mesto – dobacio mu je pokazujući prostor iza šanka.

Rošavi se ponovo ispravio i pomerio u stranu dok je njegov prijatelj ispod oka odmerio Meksikanca. On je stajao, istina, pomalo napregnet, otkopčane bunde ispod koje se nije video ni opasač ni revolver. Bandit se jedva primetno nasmešio; sada je sve izgledalo lakše nego što su mislili.

– Možda i oni idu u našem pravcu – promrmljao je.

Rošavko je namrgođeno zurio u debelu cigaru koju je zapalio gradona-

čelnik. Sladunjavi miris skupocenog duvana prosto je ošamutio dvojicu lovaca na ucene.

– Misliš da traže Blezoka? – upitao je rošavi.

Abot se trže. Pominjanje Blezokovog imena pokvarilo mu je ukus pića.

– Gde je Blezok? – upitao je radoznalo.

Rošavi se nasmeja i gurnu druga.

– Hteo bi da znaš, a? Ne ličiš mi na lovca, matori! – upitao je. Pošto je Abot ćutao, on nastavi. – Ako hoćeš obaveštenje, onda će te to skupo stajati. I više nego što misliš... – dodao je, pritom se polako odmačinjući od šanka.

Za to vreme njegov pajtaš je cev puške mahinalno okrenuo prema Ramosu, ne računajući mnogo na njega. Bio je daleko i nije nosio oružje...

– Šta ti imaš sa Blezokom? – pitao je rošavi. – Da mu nisi rodbina?

– Imam posao koji ne trpi odlaganje – progundao je Sten Abot. – Niste vi jedini koji znaju gde je ta bitanga.

– Oho, tako znači! To su teške reči i Blezok bi se uvredio kada bi čuo tako nešto, mister! Onaj nedavno je bio mnogo finiji...

– Ko to? – prenuo se Abot.

– To moj drugar bolje zna – odbrusi mršavi sa puškom u rukama.

– Rekao je da njegov pogled obara s nogu...

– Nije rekao kako se zove? – upitao je Abot.

– Nije imao vremena. Popio je piće i ispario...

To mora da je on, pomisli gradonačelnik. Ali, gde je Kerol? Da li je već prošla ovuda? Da li je stigla do bandita? I kako uopšte ta balavica planira da ubije čoveka koga nije uspela da ulovi ni policija pet saveznih država?

A tek nakit...

Zašto joj je on potreban? Njime nije mogla da kupi opremu, hranu ili nešto slično. Za to joj je bila dovoljna šaka dolara. Pa zašto ga je onda ukrala?

Iznenada je Sten Abot prebledeo i zagrcnuo se. Nebesa! Nije valjda to što je pomislio? Ne, to je nemiguće! To ne bi ličilo na njegovu kćerku! Zar bi mogla nešto tako da učini rođenom ocu?

Grčevito razmišljajući o Kerol i njenim razlozima toliko jako je stegao čašu da je prsla u paramparčad. Tek tada se prenuo i video da ga svi iznenađeno posmatraju. Bol mu je pomogao da se primiri, pa je energičnim pokretom izvadio maramicu i zavio ruku.

Dvojica lovaca ponovo posegnuše za pićem.

– Čudno.. – progundao je rošavi. – Svi idu u jednom pravcu i svi traže Blezoka. – Ali, vi nećete tek tako moći da izaćete odavde. Uvredili ste me i morate platiti pedeset dolara.

Stari se zagledao u njega kao da je sišao s uma.

– Pedeset dolara?

– Malo, zar ne? U redu, uzećemo sto. Mislim da je to pravedno: pedeset za mene, pedeset za mog prijatelja.

Sten Abot se narogušio.

– Šta je ovo? Pljačka? – upitao je, crven u licu

– Baš to! Izgleda da će ti biti lakše da dišeš ako te oslobodimo tereta. Digni ruke!

– Novac nije kod mene – promrsi gradonačelnik Santa Fea podižući dlanove.

– Nego?

On pokaza glavom prema Meksikancu.

– Ramose, daj čoveku ono što zaslužuje – dobacio je.

Rošavi se okrenuo.

Bio je to njegov poslednji pokret. Oštar zvuk sličan fijukanju ispunio je malu, polmračnu prostoriju; lovac na ucene je razrogačio oči, kolt mu je kliznuo iz prstiju, a kolena popustila. Otvorenih usta i staklastog pogleda srozao se iza šanka dok mu je drška jednog od Ramosovih noževa još treperila u grudima.

Njegov pajtaš bio je zbunjen ovakvim obrtom događajima. I dok je shvatio šta se dešava, Ramos Kazbelo više nije bio na svom mestu. Njegova puška je grmnula, ali zrno je samo odvalilo deo usijane peći. Drugi hitac nije stigao ni da ispali jer mu je Sten Abot podneo cev revolvera pod nos.

– Gde je Blezok? – upitao je gradonačelnik kroz zube.

Čovek je zakolutao očima. Cev mu je gurala glavu uvis tako da je jedva govorio.

– U... Kenjon Sitiju... – promucao je.

– Tako znači? A sada mi reci koliko sam dužan?

– Ni..ništa... Šalili smo se...

– Baš lepo! A šta je sa onim tipom što je brzo nestao? Onaj koga je pomenio tvoj prijatelj? Kako je izgledao?

Čovek se uvijao ne bi li se malo oslobodio. Ali Abot ga je i dalje pritiskao.

– On? U crnom odelu... i ogrtaču. Visok i malo... čudan..

– Još?

– Imao je kolt... Cev se čudno presijavala, a drška bila ukrašena...

Sten Abot spusti ruku. Sada se osećao lakše. Holidejeva blizina delovala je na njega sasvim umirujuće. Ako je taj čovek u blizini Blezoka, onda je to dobro i za Kerol i za njega samog..

– A sad briši! – povika on pogledavši mršavka koji je zbunjeno stajao pred njim. – Ako te ne vidim da odlaziš odavde brzo kao đavo, poslaću Ramosa za tobom! A on je pravi čarobnjak sa noževima...

Lovac nije dozvolio da mu se dvaput kaže; izleteo je napolje ne osvrćući se. Odmah zatim začuo se užurbani topot kopita što je značilo da je bez pogovora poslušao savet.

– Idemo za Kenjon Siti, Ramose – dobaci stari smireno.

– Si, senjor. Samo... mislim da će Blezoku teško doći kraj.

– Hoće – odvrati Abot odlučno. – Hoće, ako mu je Holidej za petama.

Ali, Džordžijanac mu više nije bio za petama.

Bio je tamo.

* * *

Vrata saluna „Pekos” u Kenjon Siti-ju polako su se otvorila.

Pogledi trojice razbojnika okrenuli su se u tom pravcu, a ruke krenule prema opasačima.

Na ulazu je stajala devojka u dugom ogrtaču sa maramom preko glave. No, ni zimska marama niti visok okovrartnik debelog ogrtača nisu mogli da sakriju njenu lepotu.

Lice Prusta Blezoka iskrivilo se u nešto što je ličilo na osmeh.

– Momci – obratio se Karmodiju i Largu – zar vam nisam obećao da ćemo početi sa pedeset hiljada dolara? I evo, početak je došao!

– Šta? Žena! – čuo se Karmodijev glas pun razočaranja.

Blezok ćutke ustade i krupnim koracima pođe u susret Kerol Abot.

No, posle nekoliko trenutaka naglo je zastao spazivši u devojčinoj ruci otkočen revolver.

– Hej, šta ovo znači, lutkice?

Devojka podiže cev malo više.

– Ubiću te! – kazala je odlučno.

Blezok se ružno isceri.

– Mene? Zar si zbog toga došla čak ovamo? Da ubiješ? Ma, hajde... Jesi li donela nakit?

– Jesam!

– Dobro. I šta sada nameravaš?

– Po sveštenika...

– Molim? Šta sveštenik ima sa nama?

Devojčini obrazi se zacrveneše.

– Onda si obećao da ćemo se venčati, sećaš se? Onoga dana pre tri meseca... Obećao si! Rekao si da će

nam nakit pomoći kako bismo započeli zajednički život!

Džek Largo je počeo glasno da se cereka.

Blezok se okrenu i sa kuka opalio iz svog „sketergana”. Mladićev šešir odleteo je u vazduh, a zrno mu je oprljalo kosu na temenu.

– Ovde se samo ja smejem – muklo je dobacio.

Džek Largo je progundao nešto sebi u bradu dok se Karmodi smeškao za svoj račun.

– Ko su oni? – upitala je Kerol.

– Kumovi za venčanje – odvratio je Blezok prihvativši igru. – Gde ti je nakit?

– Nećeš me prevariti?

– Sada, kada si donela pedeset hiljada dolara? Ne, ne pada mi na pamet!

Devojka se namršti.

– Kako kada... tata kaže da nakit vredi osamdeset...?

– Zaista?

Karmodi se nakašlja.

– Nisi valjda mislio da nam podvališ, Blezok?

– Zaveži! – obrecnu se na njega razbojnik. – To nisam ni ja znao! – Inače – dodade ponovo se okrenuvši prema devojci – šta radi poštovani mister Abot?

– Pošao je za mnom...

– Šta? Zar nisi mogla da umakneš neprimećena?

– Nisam. Sve dovde mi je bio na vratu jedan kauboj.

– Kauboj?

– Nije hteo da me pusti samu, pa je krenuo za mnom. Morala sam da ga onesvestim kako bih pobegla...

Blezok odmahnu glavom.

– Ne valja. Trebalo je da ga ubiješ!

– Ja...?

– Ti! Zar misliš da postaneš gospođa Blezok, a da nemaš na duši bar nekoliko mrtvih?

Kerol Abot se izmaknu.

– Šta to pričaš? Kakvi mrtvi? Ja.... Mislila sam da... da su sve one priče o tebi laž! Da te samo mrze...

Blezok se grohotom nasmeja.

– I kažeš da matori Abot dolazi ovamo?? Baš lepo: prirediću mu svečani doček!

– Šta... šta ćeš da mu učiniš? Zar nije bolje da bežimo?

– Kuda? – cinično se nasmeja bandit. – Meni je svuda isto pošto me svi traže zbog ubistva. A tvoj stari mi je najviše na vratu i to zbog našeg ljubavnog sastanka kraj Santa Fea. Sećaš se?

Devojka je naglo pocrvenela.

– Hajdemo odavde! Imamo nakit... – dodala je i pružila ruku, ali ju je Blezok grubo odgurnuo. Posrnula je i ispustila kovčez, a razbojnik se bahato nasmejao i hitro ga podigao sa poda.

– To je, dakle? Da ga pogledamo, momci!

Kerol Abot još nije shvatala šta se to dešava sa njom i čovekom koji ju je podlo slagao obećavajući joj novi život. Sada nije više bio onaj isti, nije bio kao pre. Zar je sve zbog nakita? Samo zbog toga? Sklopila je oči: šumarak, njegove snažne ruke, divlje

oči, smeh... Iako je sijalo sunce ona je osećala samo toplotu njegovog daha na sebi.. Tada joj je srce skoro prepuklo od srama. A onda joj je on rekao nekih lepih reči i dao mnoštvo obećanja. I dogovorili su se: trebalo je da ukrade nakit iz očeve sobe i tačno na vreme donese ovde, u Kenjon Siti. On će biti tu. Povešće je u crkvu, biće mnogo sveta u kočijama, a ona će imati divnu belu...

A sada?

Videla ih je svu trojicu, nagnute nad kovčežić sa nakitom.

U ruci je još uvek držala revolver.

Da puca?

Ne... ni sada nije mogla. Okrenula se i očiju punih suza krenula prema vratima.

Blezok ju je stigao u dva koraka i zgrabio za mišicu.

– Kuda ćeš?

Ona briznu u plač.

– Pusti me.... – jecala je. – Imaš svoj nakit, na mene nisi ni mislio!

Razbojnik se nasmejavao kao da je čuo dobru šalu.

– Da te pustim? Oh, šta ti fali, devojko? Prvo ćemo da nastavimo naš ljubavni sastanak tamo gde smo ga prekinuli, a onda ćemo zajedno da dočekamo tvog taticu... Dobar plan, ha, ha, ha!

Kerol se užasnu.

Kako je samo bila naivna i glupa! Tek sada, kada se ovako grubo osvestila, tek sada je sve dobilo svoju pravu boju. Ta samo ona nije želela da veruje u priče da je Blezok hulja i ubica! Mislila je da ga mrze i.. i da će venčanjem sprati ljagu sa svog i

njegovog imena. Poverovala je u njegove lepe priče u trenutku kada mu je silom pripala i tada ubedila sebe da će mu pripadati zauvek.

Sada je bila u teškoj situaciji, a jedini čovek koji je mogao da joj pomogne ležao je na brdu, onesvešćen njenom rukom...

Njene suze nikoga nisu ganule. Naprotiv, čak su zabavljale Blezoka koji je dobacio:

– Vidi je, plače! A hoće da bude Blezokova žena!

– Možda plače od sreće – pecnuo ga je Largo.

Razbojnik nije reagovao, već je gledao u devojku kao u neku nepotrebnu stvar. S druge strane, Kerol je iznenada podigla kolt.

– Podlače, platićeš mi! – povikala je.

Blezok joj je jednim zamahom ruke istrgao oružje, a onda joj prilepio žestok šamar. Devojka je posrnuła i pala na kolena.

– A sada slušaj, gusko! Ovaj nakit nikada nije bio Abotov! Nikada!

Devojka je prestala da jeca.

– Misliš da ti je tata svetac? E, baš nije! Dok je trgovao stokom i mućkao između Severa i Juga, ovaj nakit je ležao u sefu jednog južnjačkog bogataša, nekog Sema Barimora. Bežeći pred severnjacima, on je poneo nakit za sobom. Slučaj je hteo da naleti na tvog oca koji je terao veliko stado goveda i konja. Bogataš u žurbi zamolio je mister Abota da mu proda dva konja i umesto novca ponudio mu nešto nakita. A šta je ovaj uradio? Šta misliš?...

Pošto je devojka zbunjeno ćutala, on nastavi:

– Tvoj otac je izvadio revolver i pozivajući se na Sever kao stranu pobednicu uzeo čoveku celokupan nakit. Ha, za sve to mu je dao bednog konja, neku ragu koja je sigurno odapela posle dve milje...

U salunu je vladala tišina. Čak ni devojka nije bilo šta rekla ili napravila neki pokret...

– Bio sam tada gonič kod tvoga oca – nastavi Blezok. – Pošto sam lično video kako je opljačkao Barimora, tražio sam da mi da polovinu plena. Brzo se složio i rekao da ćemo sve podeliti kada dođemo u Santa Fe. I šta je onda uradio? Tamo mi je namestio jenkijevsku policiju, podmetnuo neke stare poternice i... jedva sam se spasao vešala. Čekao sam šest godina da mu se osvetim. I uspeo sam: prvo njegova kćerka, a sada i nakit Sema Barimora!

– Lažeš! – viknu Kerol ljutito. – Sve si slagao, prokletniče!

– Pitaćemo tvoga oca kada dođe – odvratio je Blezok mirno.

– Zašto? Dobio si nakit, a to si i želeo, zar ne? Šta hoćeš više?

Bandit joj nije odgovorio. Samo je izvadio svoj „sketergan” i pažljivo ga pregledao. Za to vreme Džek Largo je sve bezobraznije piljio u Kerol, dok je Karmodi pod prstima prebirao nakit i zadovoljno osluškivao zvuk ogrlica, narukvica i prstenja. Bilo je tu mnogo više od pedeset hiljada i on zadovoljno pomisli kako je kucnuo čas da se Blezokova obećanja ostvare.

Devojka ih je posmatrala ispod oka zaključivši da joj je beg jedina šansa.

Vrata!

Morala ih se nekako dočepati i pobeći kako bi opomenula oca. Zato je sačekala trenutak da im pažnja opusti i jurnula na tu stranu.

Blezok se trgao dok se Džek Largo podigao sa stolice i mašio kolta.

Kerol je pružila ruke da otvori vrata, no to je umesto nje učinio neko drugi. Ali sa spoljne strane...

Iznenadeno se okrenula.

Na ulazu je stajao visok vitak čovek u crnom odelu. Crni ogrtač ležerno prebačen preko ramena obavijao mu se oko nogu, ali i oko opasača načičkanog mecima. Iako mu je obod šešira skrivao lice, Kerol Abot je prepoznala čoveka iz sobe u „Grand central kafeu”, smirenog džentlmena koji ju je sakrio pred Lu Šajnesom.

Da, to je on, pomislila je i pogledala: bleštavo bela košulja, mašna boje višnje, prefinjeno lice i pogled... pogled koji nikako nije mogla da zaboravi.

Prust Blezok je dodirnuo kundak „sketergana”, ali ga je nešto opomenulo da sačeka. Krčmar je lagano ustao i provirio iza šanka, znatiželjan da sazna zbog čega je u salunu zavladała takva tišina.

Largo i Karmodi se ćutke zgledaše.

– Salun je zatvoren! – doviknuo je Blezok oporo.

Ali stranac nije mario za opomenu: polako je prošao pored devojke, skinuo usput svoj ogrtač i složio ga pre-

ko prve stolice. Tek tada su ugledali koilt ukrašen slonovačom..

U salunu je bio polumrak.

Kerol Abot se povukla u ugao dok je visoki stranac kresnuo šibicu i pri-neo plamen do svetiljke nad šankom. Već sledećeg trenutka mutna žućka-sta svetlost preplavila je prostoriju.

Krčmar je već počeo da se trese.

– Imate li brendi? – upita učtivo Holidej.

Uplašeni čovek ga je odmah poslu-žio, ali je deo prosuo po šanku.

– Ko ti je rekao da točiš? – prasnuo je Džek Largo i koraknuo napred. – Poštediti sam te da bi služio nas, a ne ovakve gradske protuve!

Džordžijanac je pogledao mladića preko ivice čaše dok je krčmar od-mah pronašao sigurno mesto pod šankom.

Prust Blezok je razmišljao gde je ranije video tog čoveka.

– Može da popije – javio se Karmodi – i da ispari. Ovo nije mesto za finu gospodu.

– Znam bolje mesto za tebe – doba-ci Holidej hladno.

Karmodi se nagnu napred.

– A koje to?

– Koul Springs.

Razbojnik je vidno prebledeo. Raz-menio je pogled sa Blezokom, ali on im nije dao nikakav znak.

– O čemu pričaš, kicošu? – upitao je nastojeći da zvuči bezbrižno.

– Tvoje žute rukavice vide se na mi-lju daleko – odvratio je Dok.

Karmodi i nehotice pogleda u ruke.

– On zna... – procedio je tiho, ali tako da su ga čula oba bandita.

– Možda – isceri se Blezok. – Ali to neće još dugo trajati.

– A šta ako nije sam? – umeša se Largo. – Ako je napolju potera?

– Idi i pogledaj! – naredi mu Ble-zok

Largo je nevoljno poslušao i prosto se odvukao do prozora. Tamo nije vi-deo ništa: ulica je bila pusta, utonula u zimski sumrak.

– Ima li koga?

– Nema. Sam je...

Devojka je stajala u uglu i grčevito razmišljala. Jedan protiv trojice – to je bila ludost. Da je bar ona imala oružje! A šta ako bi se odnekuda po-javio Pit Garfild..?

– Ko si ti? – upita Blezok čoveka u tamnom.

– Došao sam po devojku – odvrati Dok.

– Ona ne ide nikuda! – obrecnu se bandit.

– Otići će i ona i nakit – mirno je odvratio Džordžijanac.

Karmodi je ponovo osetio nervozu u stomaku.

– I to zna – muklo se odazvao. – Sve je čuo. Sigurno nas je pratio...

– Pa šta! Zar to menja stvar?

Blezok je kružio oko stola, ali je Holidej prozreo njegovu nameru. Više nije stajao u mestu već je la-gano krenuo prema devojci. Na taj način razbojniku je presekao put i sprečio ga da se dokopa Kerol.

Bandit je shvatio da je zakasnio, ali se ipak nasmejao.

– Otići će on odavde samo je pitanje gde – iscerio se. – Samo... čini mi se da ga odnekud znam...

Džordžijanac se lako oslonio na drveni stub pored peći.

– Tulsa, Oklahoma – dobacio je nemarno.

Blezok je iznenađeno zastao.

– Tulsa? Na reci Simaron? – polako je dodao, a lice mu je dobilo prvo crvenu, a onda tamnu boju...

– Pre dve godine...Čekaj! Tada sam imao loš dan i izgubio velike pare na kocki... – nastavio je da se priseća. – Ne, neka me obese ako to nije...

Zastao je kao ošinut munjom.

– Dok Holidej! – uzviknuo je glasom punim mržnje.

Ovo je zvučalo kao poziv za Larga i Karmodija. Nijedan nije imao vremena da razmišlja jer je Blezok izvukao svoj „sketergan”.

Džek Largo je potegao oba kolta, Karmodi je već pritisakao oroz.

Kerol Abot je skupila ramena i zatvorila oči. Zajedno sa prvim ispaljenim hicem začuo se i njen vrisak.

Oblaci barutnog dima kovitlali su se iznad glava ubica iz Koul Springa proričući im zlu sudbinu.

Niklovani vrh Holidejevog kolta produžavao se u narandžastu cev smrti.

Gromovi iz „sketergana” razneli su prozoprske pregrade iznad kockareve glave. No, on nije bio u opasnosti. Ležeći na podu, ciljao je na senke koje su se trzale i lomile u pomalo sablasnoj, žućkastoj svetlosti.

I onda se desilo...

Prust Blezok je odjednom ostao bez oružja!

Čuvenog razbojnika zahvatila je panika. Njegov „sketergan” bio je odbačen sasvim do šanka.

Edi Karmodi je klečao pogođen u rame, dok je Džek Largo bio lošije sreće: ležeo je na podu raširenih ruku, iskolačenih beživotnih očiju upravljenih prema tavanici.

Blezok je stajao raskrečenih nogu, zureći u Doka kao začaran.

– Samo si mi ti nedostahao, Holidej – procedio je tiho.

Kerol je lagano otvorila oči i u prvom trenutku joj se učinilo da sanja.

Na jednoj strani bili su mrtvi i razoružani razbojnici, a na drugoj čovek u crnom koga su zvali Dok Holidej.

Tada se Blezok ispravio, a zatim se panteriskim skokom bacio na devojk. Od siline sudara srušio je na pod, pa su se zajedno otkotrljali skroz do zida. Sve je bilo munjevito izvedeno.

Kada se bandit uspravio devojk je prosto visila ispred njega: u stvari, držao je rukom za vrat i satanski se kezio.

– Zadaviću je samo ako mrdneš, prokleti kockare!

Holidej ga je posmatrao mirno, prekrštenih ruku. Lice mu je bilo bezizražajna maska.

– Pokušaj – odvratio je hladno.

– Ako samo jaukne, ostaćeš bez oba uha.

Prust Blezok je mislio da Holidej blefira. U trenutku se setio puške na sedlu svoga konja i odahnuo. Trebalo je do tamo stići nepovređen. Neće biti teško, s obzirom da će mu devojk poslužiti kao štit...

Ništa ne govoreći, počeo je polako da se povlači prema vratima.

Onda je osetio cev kolta na leđima!

Iznenada ga je oblio hladan, smrt-nički znoj. Zar sada? Kada je uspeo da dođe do izlaza? No, ništa nije mogao da učini. Popustio je stisak na devojčinom vratu i zastao.

Džordžijanac je jasno video novog posetioca i nije mu se obradovao.

Bio je to Mel Ferouz! Istina, malo neuredan, prljav i bledunjav, ali sa istim izrazom pakosti i mržnje u očima. Levoruki pomoćnik Stena Abota probio se do Kenjon Sitija i stigao na vreme da zagospodari situacijom.

Čim je ugledao kovčežić na stolu, zadovoljno se nasmejavao.

– Došao sam po nakit i devojku – dobacio je gotovo veselo. – Ali, stvarno mi je drago što si i ti tu, Holideje!

– Ubij ga! – povikao je Blezok.

– I hoću! Nikoga on više neće poniziti! Ni on, ni njegov prijatelj kauboj!

Zaista tako misliš? – začuo se iza njih neki „novi” glas.

Ferouz se ukočio.

Već je pritiskao oroz kada je dobio tako jak udarac po temenu da je poletio kao izbačen iz katapulte. No, metak iz njegovog kolta ipak je izleteo i pogodio – svetiljku.

Sledećeg trenutka u salunu je zavladała potpuno tama.

Što se Ferouza tiče, njemu to nije pomoglo. Odbačen udarcem, uleteo je glavom u šank, probio ga i ostao da leži tako zaglavljen i onesvešćen.

Onda su se čuli udarci.

Dok je u jednom skoku došao do Kerol i privukao je sebi.

– Ne bojte se – šapnuo je tiho.

– Blezok je tamo!

– Ali.. zar to nije bio Pit?

– Jeste – čuo se iz mraka kockarev glas u kome se nazirala razdraganost – ali sada je zauzet. Zar ne čujete?

I zaista je bilo bučno: padali su stolovi, stolice, čuli su se udarci, psovke i kletve kao i ubrzano disanja boraca. Onda se začuo prigušeni jauk, pa udarac i napokon je zavladała tišina.

Neko se teturajući podigao sa poda i krenuo prema njima.

– Trisata mu kravljih repova – odjeknuo je glas.

Za uši Kerol Abot to je bila prekrasna muzika.

– Pite?

Holidej kresnuo šibicu želeći da pripali cigaru.

Pri slabom odsjaju video je kako se devojka baca u zagrljaj kršnom kauboju i prosto nestaje u njegovim grudima...

Spolja se čuo topot konja.

X

Gradonačelnik Santa Fea ušao je u „Pekos” salun i zastao na pragu istinski zaprepašćen.

Krčmar, koji je doneo novu svetiljku, već je stajao za šankom bez straha da će neko pripucati. Holidej je sedeo za jednim stolom sa čašom brendija u jednoj i špilom karata u drugoj ruci. Dim iz njegove duge cigare klizio je pored oboda šešira i

odatle se peo prema tavanici. Veliki kauboj i njegova kćerka stajali su naslonjeni na šank i čavrljali.

Dole, na podu, ležao je mrtav neki revolveraš, a malo dalje sedeo je Blezok, čvrsto vezan Garfildovim lasom.

Što se tiče Ferouza, na njega niko nije obraćao pažnju; još uvek je ležao zaglavljen u šanku i jedva dolazio k svesti.

Sten Abot je pogledom obuhvatio sve, a onda su mu oči zasjale.

Ugledao je kovčežić na stolu!

Dakle, sve je bilo tu: nakit, kćerka i – Blezok.

Osećao se nekako zadovoljno, ispunjeno. Kao da je završio neki dobar posao i sada može da ode na zaslužen odmor. Brzo je prišao stolu, otvorio kovčežić i proverio da li je sve tu. Trenutak kasnije zadovoljno je odahnuo i okrenuo se prema Blezoku.

Nekoliko trenutaka su se odmećavali ćutke, a onda mu se bandit iskezio u lice. Iznerviran, Abot ga je snažno ošamario što je izazvalo buru psovki. Osim toga, zarobljenik je počeo da se koprca.

Abot se nepovreljivo izmakao.

– Da li je dobro svezan? – upitao je.

– Da nije, ne biste mogli da ga udarite – dobacio je Džordžijanac koji je ređao karte.

Stari se trže.

– Holideje! Da li je ovo vaša zasluga? – upitao je pokazujući na bandite koji više nisu predstavljali nikakvu opasnost.

Dok otpuhnu dim.

– Da li, osim nakita i Blezoka, postoji još neko u ovoj jazbini, mister?

On se namršti kao da je dobio šamar. Šta ta čovek umišlja? Sada će on da privije na grudi Kerol i pokaže mu...

Zaustavio je tok misli i zbunjeno zastao jer... jer su kauboj i njegova kćerka naprosto nestali.

– Ramose! – dobacio je Meksikancu koji je stajao kraj vrata. – Gde je Kerol?

– Otišla je – odvrati ovaj uz poluosmeh.

– Kako? Zašto je otišla?

– To pitajte kauboja, gazda.

– Kako? Šta se ovde događa? Kakvi kauboji odjednom? Ne dozvoljavam takav odnos...

– Prekinite! – povikao je Dok ustajući. Zatim je prišao stolu i stavio ruku na kovčežić sa nakitom.

– Šta... šta hoćete? – upita Abot prebledevši.

– Odnosite ovaj nakit devojci i poklonite joj kao dar za venčanje.

– Venčanje? Sa kim?

– Sa kaubojem – dobacio je Ramos, očito zadovoljan gazdinom zbunjenošću.

– Ali... nakit je porodična stvar! Tako nešto ne mogu da učinim!

– Zista? – podrugnuo se Holidej i sasvim mu se približio. – Nakit jeste porodični, to ste u pravu. Ali čije porodice?

Sten Abot se trže i pogleda prema Blezoku. Međutim, razbojnik je ravnodušno gledao pred sebe.

– Ko vam je rekao? Uostalom... to se vas ne tiče!

– Zar? – ironično upita Dok. – Ako Sem Barimor ima naslednike?

Sten Abot počeo da se preznojava. Glasno je uzdahnuo i krenuo napo-
lje. Kovčežić je držao pod rukom raz-
mišljajući o načinu kako da se dosto-
janstveno oprostí od njega.

Blezok ga je pratio pogledom.

– Matori – povikao je – zar ćeš dati
to Semovo...

Dalje nije rekao ništa pošto mu
je Holidej stavio cev svog kolta na
čelo.

– Ne brbljaj, Blezok! – rekao mu je.

– Priče ostavi za sudiju.

– Sudiju? – iskezi se razbojnik. –
Abot neće dočekati sudiju. Suviše je
nestrpljiv.

* * *

Dok je krčmar polivao Mela Ferou-
za vodom, mala povorka već je odla-
zila prema Santa Feu.

Sten Abot je ćutao i oborivši glavu,
utonuo u misli.

Pit Garfild nije odvajao oči od Ke-
rol, a ona, sada već na to naviknuta,
počela je da mu uzvraća pogledima i
osmesima.

Nešto kasnije, kada je mrak zavla-
dao zimskim pejzažom, a mesec se

razgolitio nad prerijom, Pit Garfild
se trgao i okrenuo oko sebe.

Devojka je takođe zaustavila ko-
nja.

– Šta se desilo? – upitala je.

– Dok! – uzviknu mladić. – Gde je,
dođavola, Dok?

Ramos im nečujno priđe.

– On je otišao, senjor. Zar niste vi-
deli kada vam je mahnulo?

– Ne – promuca Garfild tužno.

Meksikanac slegnu ramenima.

– Mislim da je znao da nećete otpo-
zdraviti. Bili ste zauzeti...

– Ali... – protestovala je Kerol – ni-
smo mu se ni zahvalili!

Plavokosi kauboj okrete konja,
skide kovčežić sa sedla i dade ga
devojci.

– Pite, šta...

– Hoću da mu zahvalim! – kazao je
odlučno. – Trista mu kravljih repova,
moram to da učinim! Ne bih mogao
da spavam, a da ga još jednom ne
pogledam u oči!

Rekavši to, mamuznuo je konja i
pojurio.

Kerol je gledala za njim, pomešanih
osećanja.

– Vратиće se on – kazao je Ramos.

– Znam – odvratila je Kerol i po-
gnula glavu. – Žao mi je što će doći
sam...

KRAJ

**Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
ILUSTROVANI
ENGLESKO-SRPSKI
rečnik omogućuje
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!**

**250
dinara**

**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

poštarina uključena u cenu!

MARKETPRINT

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

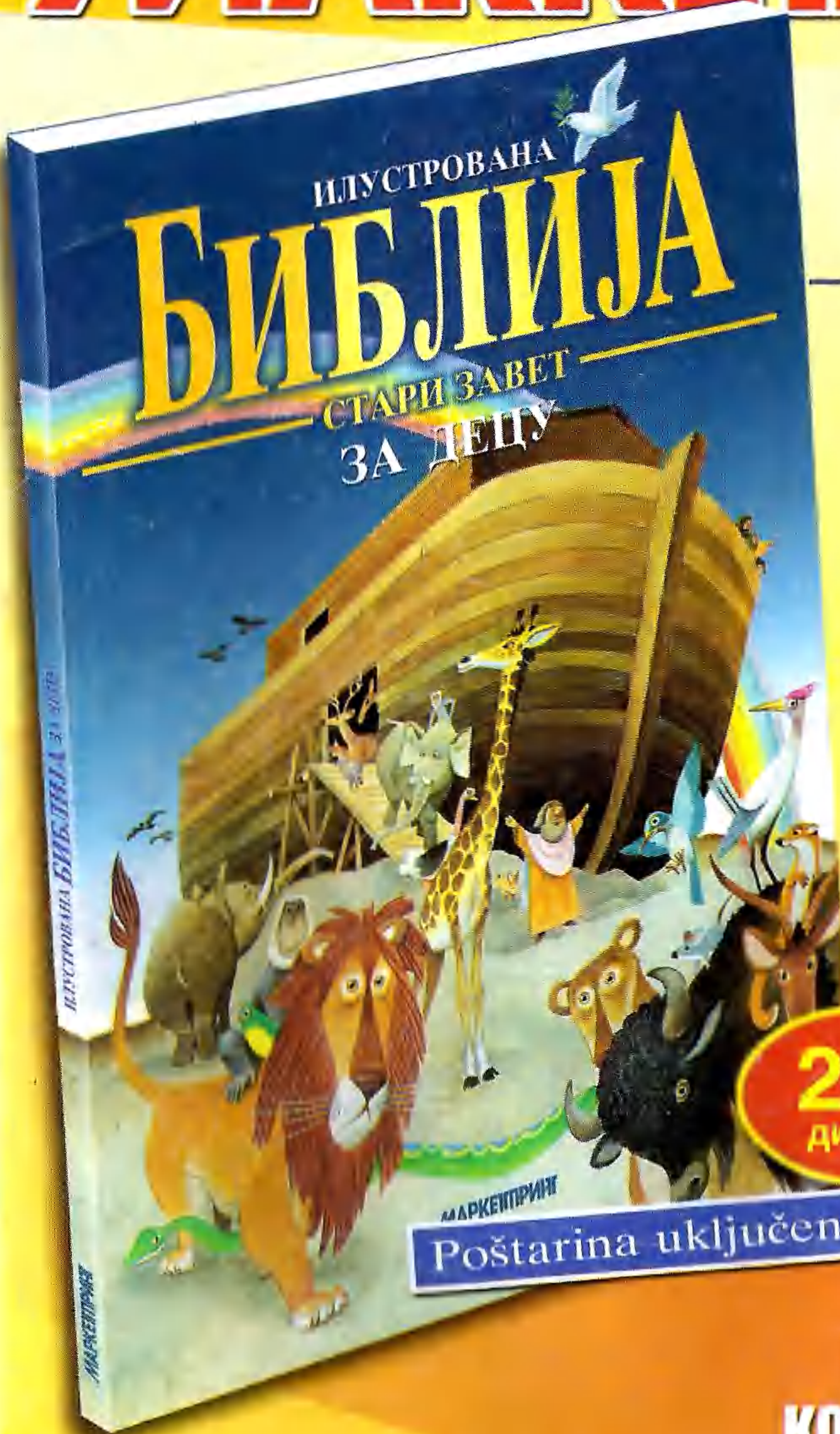
telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20

Đorđa Zličića 34

MARKETPRINT

ИЛУСТРОВАНА БИБЛИЈА

СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

NE SAMO
LEP POKLON
VEĆ I KORISNA
LEKTIRA
ZA NASTAVU
VERONAUKE

250
динара

MARKETPRINT
Poštarina uključena u cenu!

**80 STRANA,
U PUNOM KOLORU,
KORICE PLASTIFICIRANE
SA ZLATOTISKOM**

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
• Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00410

